

KOMMUNISTISK POLITIK

Nr. 6
Juni -
juli
2015
19. årg.

Frede Klitgård ved 60-året for befrielsen 5. maj 2005

TEMA: APKs 6. kongres
Folketingsvalg 2015 i 'rødt' og blåt
Frede Klitgård: Modstandsmand og kommunist

FREDE KLITGÅRD 1923 - 2015

Valg i blåt og 'rødt'

Når man tænker lidt over det, er Dansk Folkepartis triumf ved folketingsvalget ikke så overraskende igen. Valgresultatet den 18. juni er ikke så forskelligt fra EU-parlamentsvalget i maj sidste år for DF's vedkommende. Partiet har simpelthen opsuget og fastholdt en stor del af den folkelige skepsis over for EU – som SR-regeringen har været fløjtende ligeglad med, og dens støttepartier heller ikke har taget alvorlig nok til for alvor at få det på dagsordenen. Og når blå bloks leder og statsministerkandidat Lars Løkke Rasmussen notorisk er upopulær langt ind i sit eget parti, er det ikke så underligt, at venstrevælgere er fosset over til den langt mere stuerene Thulesen-Dahl, der ikke er blevet fanget i luksusfælden. Selv Enhedslisten og SF har nærmest rødstemplet Dansk Folkeparti som en seriøs politisk alliancepartner, man kan tage under armen i forsvaret af dagpenge og mod social dumping.

Det er heller ikke så overraskende, at blå blok genvinder regeringsmagten. 'Rød' blok har ført blå politik, som selv Enhedslisten har måttet konstatere. Når der ikke kommer en anden politik, som 'rød' blok og dens støttepartier lovede, og der ikke eksisterer et bredt folkeligt alternativ, der kan udfordre begge de nyliberale og krigsgale velfærdsdræbende blokke, vil skuffelsen over løftebrud og sriben af asociale reformer være nok til at bringe de blå tilbage.

Fordi 'rød' blok er pseudorød, rød i reklameøjemed og gåseøjne, blev folketingsvalget 2015 et valg i blåt. Det er historien, helt kort fortalt.

Valget var hårdt ved de gamle partier, eller rettere ved støttepartierne til de største i de to blokke. De Konservative næsten udraderet, De radikale ramt af en uppercut, SF straffet for deltagelsen i en nyliberal krigs- og EU-regering. Enhedslistens lagde alle sine æg i Thornings kurv og fik ikke noget ud af det for almindelige mennesker. De nye farvetilsætninger i de to blokke Liberal Alliance og Alternativet fik valgsucces, alene fordi de ikke endnu er kompromitteret af blokkenes grundlæggende set identiske politik. Folk er simpelthen trætte af de gamle partier og deres politikere, har fået nok og vil have noget nyt. Det har de ikke fået med dette valg.

Helle Thorning og hendes regering er historie. Den pralede af at have fået Danmark ud af krisen og have skabt mængder af arbejdspladser, men når det blev faktatjekket tegnede der sig et andet billede: Bankerne, Dansk Industri, kapitalen, de rige er ude af krisen, fordi det store flertal er blevet udplyndret og blevet fattigere. De nyliberale reformer, som er EU-politik og er afskibet i massevis, har gjort Danmark til et dårligere samfund. Konkurrencestaten trykker rigtig mange ned i skidtet, mens aktionærerne fra Mærsk til Goldmann-Sachs spinder guld.

Det skal kunne betale sig at arbejde og Respekten for hårdt arbejde skal tilbage er de borgerlige partiets platte omskrivninger af deres forsøg på at presse reallønnen nedad for de arbejdende og trykke arbejdsløse og bistandsmodtagere og andre på overførselsindkomster helt ned i skidtet, som jaget og foragtet vildt for safarijægerne i direktørstolene.

Dansk Folkeparti rykker helt i forgrunden. Der skal være folkeafstemning om den danske retsundtagelse i forhold til EU om ikke så længe. Vil DF føre en seriøs kamp for at bevare den, for et Nej? Eller vil et DF som nøglespiller i forhold til en blå regering ikke være den bedste sikkerhed for et få undtagelsen væk?

Dansk Folkeparti kommer til at vise sin virkelige kulør – og partiets sociale demagogi vil utvivlsomt vise sig at være netop – demagogi.

Der kommer til at stå blå blok på dansk politik. Partiet Venstre og andre partier i flokken har viljen til at lade folk sulte og gå til i fattigdom. Sociale tabere, kontanthjælpsmodtagere, flygtninge. De har viljen til at presse arbejdernes og de offentlige ansattes lønninger yderligere ned. De har viljen til flere asociale reformer, mere privatisering, mere krig, mere oprustning, mere politi, mere lov-og-orden – mere undertrykkelse, mere udbytning.

'Rød' blok vil ikke for alvor sejle op imod det. Det haster med at få skabt det brede folkelige alternativ i forhold til både blå og 'rød' blok. Venstre, DF og de andre må stoppes – men de bliver det ikke, hvis man satser på en ny 'rød' regering.

Redaktionen 18. juni 2015.

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

Facebook: KPnetavisen

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2015
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 450 kr.

Institutioner
1 år 600 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
17. juli 2015
Deadline næste nr. 10.07.15

Den internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer Kommuniké fra det regionale møde i Europa

Det regionale europæiske møde i Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer (IKMLPO/CIPOML) blev afholdt i juni 2015 i Paris. Mødet var gennemsyret af international solidaritet og opfyldte sine opgaver med succes.

Ved mødets start mindedes to modige kammerater - Frede Klitgård fra Arbejderpartiet Kommunisterne Danmark og Juan Marte fra Det kommunistiske Arbejderparti PCT, Den Dominikanske Republik - der begge for nylig er afgået ved døden.

Frede Klitgård - Juan Marte

Mødet blev dedikeret til disse to trofaste marxist-leninister og forpligtelsen til at følge deres strålende eksempel.

De deltagende partier og organisationer sendte deres varmeste lykønskninger til Tyrkiets Arbejderparti EMEP, for succesen ved det nylige valg for valgforbundet HDP.

Efter at have udvekslet informationer og erfaringer om udviklingen af arbejdet i de enkelte lande diskuterede deltagerne spørgsmålet om den kapitalistiske krise i Europa, den voksende modstand mod EU's nyliberale nedskæringspolitik, og truslen om en ny imperialistisk krig og dens konsekvenser.

Efter en grundig debat blev der enstemmigt vedtaget en vigtig politisk udtalelse, hvori vi udtrykker vores solidaritet med de græske arbejderes og det græske folks kamp mod afpresningen fra EU, IMF og de borgerligt-liberale og socialdemokratiske regeringer i EU-landene.

Vi opfordrer til i alle lande at deltage i solidaritetsinitiativerne med de græske arbejdere og folk, og ikke mindst

IKMLPO - Regional konference

til i at deltage i demonstrationerne den 20. juni.

Vi vedtog yderligere en solidaritetshilsen til de strejkende norske havnearbejdere.

Vi opfordrer arbejderne og folkene i Europa til at følge og udvikle de retninger, der angives i disse dokumenter.

Deltagerne har desuden besluttet at sætte en række fælles opgaver i værk og sikre koordination af politisk aktivitet de kommende måneder for at udvikle kampen for en revolutionær samfundsforandring og udviklingen af proletarisk internationalisme.

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK, Danmark

Arbejdernes Kommunistiske Parti i Frankrig, PCOF

Bevægelsen for reorganisering af Grækenlands Kommunistiske Parti (1918-1955)

Kommunistisk Platform – for det italienske proletariats kommunistiske parti, Italien

Den marxistisk-leninistiske gruppe Revolusjon, Norge

Spaniens Kommunistiske Parti (marxister-leninister), PCE(ml)

Arbejderpartiet EMEP, Tyrkiet

Organisationen for opbygningen af Det Kommunistiske Arbejderparti i Tyskland (Arbeit – Zukunft)

Frankrig juni 2015

Enhedslisten nu uden illusioner – men med samme politik

2011:

Enhedslisten 'vil holde Helle Thorning-Schmidt og Villy Søvndal fast på deres valgløfter, så en ny, rød regering faktisk fører en ny rød politik'.

Politisk ordfører Johanne Schmidt Nielsen i Ritzau-citat den 26. august 2011.

2015:

Enhedslisten: 'Vi går til valg uden illusioner. I dag står valget mellem Thorning, som vil føre nyliberalistisk politik, og Lars Løkke, som vil føre en endnu hårdere nyliberalistisk politik.'

Interview med Johanne Schmidt Nielsen, Dagbladet Arbejderen 27. maj 2015.

Enhedslisten er – som det fremgår af ovenstående to citater – blevet klogere og har tabt de illusioner, partiet gik til valg med sidste gang og udbredte over det hele: at en regering anført af Helle Thorning-Schmidt ville føre en ny politik og en rød politik.

Næsten fire år i rollen som støtteparti og garant for først en SRSF-regering og derefter en SR-regering har vist, at dette ikke var andet end en illusion, og nu går Enhedslisten til valg uden illusioner.

Til gengæld går partiet til valg med nøjagtig samme politik og i håb om at få nøjagtig samme rolle – som støtteparti for en ny Thorning-regering.

Illusions-tabet har ingen politiske konsekvenser. Argumentationen lægges lidt

Enhedslistens spidskandidater

om – fra retorikken om, at Enhedslisten ville være en 'garanti for en ny politik', til at Løkke er værre end Thorning, og en socialdemokratisk ledet regering er 'det mindste onde'.

Det er ren socialdemokratisme. Det er faktisk socialdemokraternes egen argumentation for at vælge dem frem for Løkke. Deres alibi for forbrydelserne.

**Folketingsvalg 2015
fulgt af kpnet.dk**

Enhedslisten opfordrer til at stemme på liste Ø og 'styrke venstrefløjen'. De har valgt rollen som støtteparti for en S-regering uanset hvad.

Nu skal der i stedet 'kæmpes' for konkrete enkeltsager på basis af et pres uden for folketinget. Johanne Schmidt Nielsen taler ikke længere om en ny politik, og slet ikke en rød politik eller et socialistisk perspektiv:

- Hvis vi skal have politiske ændringer igennem, kræver det også et pres uden for Folketinget, ikke mindst fra fagforeningernes side. Det gælder ikke mindst, hvis vi skal have forbedringer af dagpengereglerne igennem. Der er brug for et massivt pres uden for Christiansborgs tykke mure i en situation, hvor både Thorning og Løkke siger, at

dagpengeændringer ikke må koste en krone.

Det er både illusionsskabende og perspektivløst. Det er en taktik og politik for at forevige det nyliberale to-blok-system. Klassisk reformisme.

Men en anden politik for venstrekræfterne er helt klart mulig. Overalt i EU-landene er der stærke tendenser til et opgør med det faktiske to-parti-system af enten en borgerlig eller en socialdemokratisk ('socialistisk') ledet regering, der fører samme EU-politik igennem.

Det sås i det kriseramte Grækenland, hvor venstrefløjskoalitionen Syriza satte dem begge på porten i en jordskredssejr. Det samme ser ud til at gentage sig i Spanien, hvor de to regeringsalternativer får mindre end 50 pct. af stemmerne tilsammen, og Syrizas søsterparti Podemos stormer frem.

Faktisk er disse partier også Enhedslistens søsterpartier. De er alle med i sammenslutningen af en række europæiske venstrefløjspartier med hovedsæde i EU-parlamentet – Europæisk Venstreparti.

Der kan siges meget om det spanske og græske parti. Men at det er muligt at arbejde for et alternativ, også et parlamentarisk alternativ, til både 'rød' og blå blok – det er ubestrideligt.

Det vil Enhedslisten imidlertid ikke. Det er tilfreds med at være støtteparti – 'uden illusioner'.

Fremtidssikret velfærd

Der er en gruppe, hvis velfærd ikke er blevet skåret ned under SR(SF)-regeringen: nemlig erhvervslivet, der også blev forgyldt af Løkkes og Foghs VKO-regeringer. Her er velfærden fremtidssikret.

Den socialdemokratisk ledede regering har fulgt og videreført Venstres nyliberale økonomiske politik. Tag milliarder

derne fra de fattigste og fra arbejderne, og lad dem rulle over i pengekasserne hos de rigeste.

Regeringen har gennemført to vækstpakker i 2013 og 2014, der alene gav erhvervslivet adskillige milliarder kr. direkte fra statsbudgettet.

• Selskabsskatten blev i 2013 sat gradvist ned fra 25 til 22 procent i 2016

og frem. Det giver erhvervslivet fem mia. kr. årligt.

- Erhvervslivet slipper for CO2-afgiften og elafgiften. Det er en lettelse på cirka 1,5 mia. kr. årligt fremover.
- Udbyttebeskatning, som er dér, de store penge hentes, er sat ned. Arveafgiften ved generationsskifte lempes.
- Nedsættelse af energi- og miljøaf-

gifter for virksomhederne. PSO-afgiften lempes med 13,2 mia. kr., og forsyningssikkerhedsafgiften rulles helt tilbage.

- I og uden for vækstpakkerne er betalingen for flere hundrede initiativer til øget velfærd for erhvervslivet betalt af skatteyderne og statskassen.

'Rød' og blå blok har i fællesskab gennemført og sikret milliardtilskuddene til erhvervslivet. De har også været enige om – og vil stadig være det efter valget – at finansieringen krone for krone skal ske gennem nyliberale nedskæringsreformer.

Dagpengereformen, skattereformen, efterlønsreformen, kontanthjælpsreformen, SU-reformen, sygedagpengereformen, førtidsreformen og fleksjobreformen har direkte og indirekte finansieret den fremtidssikrede velfærd for erhvervslivet og de rigeste milliarderfamilier.

Reformerne, der for alvor slår igennem de kommende år, vil fortsat finansiere

de riges velfærd.

Dette har begge blokke kaldt 'økonomisk nødvendig krisepolitik'. Nu hvor de har erklæret krisen for slut, kalder de det 'investering i fremtidssikret velfærd'.

Den såkaldte 'ældrebyrde', 'ungdomsbyrde', 'arbejdsløshedsbyrde', 'kontanthjælpsbyrde' og 'flygtningebyrde' er i virkeligheden en klassebyrde, der pålægges arbejderklassen. Borgerskabet og dets ragen til sig af landets og arbejdets rigdomme er den egentlige byrde.

Der mangler i den grad et virkeligt

alternativ i folketinget, der klart og uden at ryste på hånden vil kræve de nyliberale asociale nedskæringsreformer vendt mod befolkningen og velfærds-gavepakke-reformerne til gavn for erhvervslivets top rullet helt tilbage!

I den aktuelle valgdebat vil De Radikale have flere reformer af samme slags "for at ruste sig til næste krise"!

Dansk Folkeparti lover et midlertidigt reformstop "så folk lige kan trække vejret", uden at sige et ord om hvor længe, og hvad der yderligere skal lægges til de nedskæringsreformer, de selv står bag.

Enhedslisten vil have en ny dagpengereform, men er bekymret for, hvad den kan blive til, når den ikke må koste mere. Alternativet vil gerne have lidt mere empati med ind i socialpolitikken. Og alligevel peger de alle på en blå-rød eller en rød-blå ny regering og en statsminister – uanset hvem – der forgylder de rige med nyliberale nedskæringsreformer. Det har de bevist.

Der må rejses kamp for at skrotte den asociale dagpengereform

En ændret dagpengereform er blevet et centralt tema i valgkampen. Det handler også om social dumping, løntrykkeri og lavtløn. Og det er alt for vigtigt et spørgsmål til at overlade til folketingets partier.

SF og Dansk Folkeparti – to af de partier, der er ansvarlige for den asociale dagpengereform og dens gennemførelse – har indgået en stemmeaftale om at gennemtvinge et dagpengeforlig, hvor genoptjeningskravet halveres, uanset hvilken regering der kommer. Og hvis dagpengekommissionen ikke finder på noget bedre.

Enhedslisten, der lige præcis nåede at melde ud, at de havde droppet alle illusioner om Socialdemokratiet, opfordrer nu socialdemokraterne til at droppe De Radikale som regeringspartner og – i al fald her – samarbejde med SF, Enhedslisten og DF.

De Radikale har meldt ud, at de ønsker at trykke de arbejdsløse endnu mere, så rådighedsreglerne strammes

yderligere, i et forsøg på at hive blå stemmer hjem.

Statsminister Helle Thorningsskovs udmelding er, at den bedste tryghed for de arbejdsløse på dagpenge er helt at holde op med at tale om dagpengereformen. Det skaber utryghed med al den snak om nye regler, reformer og forandring hele tiden. Og socialdemokraterne ønsker tryghed. Derfor har de lagt et om-

fattende valgprogram frem for et bedre og trygt Danmark – uden at nævne dagpengereformen med et eneste ord.

Statsministeren, finansminister Bjarne Corydon og den tidligere beskæftigelsesminister Mette Frederiksen har sagt, hvad der skal siges om den sag. Der kommer ændringer af dagpengereformen til efteråret, når dagpengekommissionen er kommet med sine forslag. Indtil da er de hemmelige og forhandles bag lukkede døre.

Dagpengereformen kommer ikke vælgerne ved og skal ikke indgå i valgkampen. Der er socialdemokraterne enige med Venstre og med fagbevægelsens top i LO og FTF. Til det formål har man en kommission af meget højt-lønnede eksperter, erhvervsfolk og andre topfolk. Og tilfældigvis har denne kommission ikke kunnet færdiggøre sine forslag før valget.

Socialdemokratiet og Venstre er også enige om at holde fast i det langsigtede

mål med dagpengereformen, nemlig at så få som muligt overhovedet skal kunne få dagpenge. Langt de fleste arbejdsløse skal over på kontanthjælp.

Satserne og ydelserne sættes ned for at presse lønningerne på arbejdsmarkedet for de ansatte ned.

Reformerne hænger sammen. Rådighedsreglerne er strammet, dagpengeperioden halveret, og både på dagpenge og kontanthjælp skal man arbejde i aktivering og diverse workfare-ordninger for sin stadig mere skrabede ydelse.

Noget er der dog kommet frem om de påtænkte ændringer af dagpengereformen efter en kommissionsrapport: De må ikke koste en krone.

Ændringerne skal betales af de arbejdsløse selv. Enhver forbedring skal betales med en tilsvarende forringelse i kroner og øre inden for dagpengeordningen.

Det ligger også klart, at genoptjeningsreglerne igen skal ændres.

Genoptjeningskravet er fra en tid, hvor man havde jobs med fastansættelse, fast ugentlig arbejdstid og time-tal og andre overenskomstmæssige arbejdstids- og ansættelsesvilkår. Hensigten med dagpengereformen var at tilpasse den danske ordning til EU's arbejdsmarked og forringe forholdene for de arbejdsløse i dets nyliberale ånd.

Derfor blev genoptjeningskravet for at have ret til dagpenge fordoblet. Det blev sat op fra 26 til 52 uger – 1924 timer – inden for tre år. De nye rådighedsregler, der sælges som en lettere adgang til dagpenge, skal justere og gøre den asociale reform endnu smidigere i forhold til de nye EU-arbejdsmarkedsforhold – med løsansættelse, vikar- og sæsonarbejde og fleksibel arbejdstid.

Det har været fremme, at ændringerne

kunne finansieres ved at give forskellige satser og ydelser for korttids- og langtidsarbejdsløse, således at de langtidsarbejdsløse og ansatte i fag med størst arbejdsløshed betaler mest.

Derimod forlyder der absolut intet med hensyn til den vigtiges kerne i den asociale nyliberale dagpengereform – udpønsat af Thulesen Dahl og blå blok og gennemført og fastholdt af S og De Radikale – nemlig at dagpengeperioden er halveret fra fire til to år, hvilket indtil nu har smidt over 50.000 arbejdsløse ud af dagpengesystemet.

Folketingsvalg 2015 fulgt af kpnet.dk

Stol trygt på os igen! siger de. De samme politikere, erhvervsfolk og fagpampere, der i første omgang lavede den berygtede dagpengereform og videreførte den.

Sidste gang fortalte de, at kun mellem to og fire tusind ville ryge ud af dagpengesystemet. Indtil nu har 51.000 mistet dagpengene, trods diverse akutordninger. Er de mere troværdige i dag?

Det parlamentariske valgspil om dagpengereformen er en farce.

Enhedslisten og SF har begge gjort dagpengereformen til deres mærkesag i valgkampen. De faldt øjeblikkelig for fristelsen til igen at skabe illusioner om, at socialdemokraterne kun fører nyliberalistisk nedskæringspolitik, fordi de borgerlige (læs: De Radikale) presser dem til det, ikke fordi det er socialdemokratisk politik.

Dansk Folkeparti springer med på en gratis omgang. Fuldstændig kamæleo-

naigtigt vil de nu være dem, der hjælper de arbejdsløse, og har fået en alliance med SF og dem 'til venstre for socialdemokraterne'.

De sikrer dermed, at kravet om helt at skrotte den asociale dagpengereform ikke bliver rejst, at kravet om at gennemføre en dagpengeperiode på fire år ikke bliver rejst, at krav om fjernelse af den nytteløse tvangsaktiveringspligt og tvangsarbejde på dagpengesats ikke bliver rejst. Og kernen i Thulesen Dahls nyliberale reform bevares.

Arbejdsløsheden er et hovedspørgsmål, en kendsgerning, og det er en reel frygt at blive ramt.

Ungdomsarbejdsløsheden og langtidsarbejdsløsheden er blandt de helt store samfundsproblemer for et kapitalistisk samfund. Derfor må den nuværende dagpengereform skrottes!

Der må mobiliseres og rejses en fælles kamp blandt de arbejdende og arbejdsløse for en hel ny dagpengeordning, der kan sikre de arbejdsløse – og ikke besparelser på statsbudgettet, der foræres til erhvervslivet og kapitalen.

Venstre har kun én løsning og ét mantra: 'Det skal kunne betale sig at arbejde.'

Det mente arbejdsgiveren for Pano-rama også. Han var på Venstres løn-ningsliste, og den kontanthjælpsmod-tager, der angiveligt ikke fik noget ud af at arbejde, er forsvundet ud i den blå luft.

Hvis Venstre og andre er så bekym-rede for, om det kan betale sig at arbej-de, så er der en effektiv og god løsning: Sæt lønnen op!

Afskaf lavtlønnen! Stop løndum-pingen, og sørg for overenskomstmæs-sig løn og højere sociale ydelser for tvangsarbejde!

Venstres og Dansk Folkepartis spil for galleriet

Spørgsmålet om EU og dets afgørende rolle også for folketingets lovgivning og i dansk politik holdes stort set ude af valgkampen. Derfor vakte det undren, at partiet Venstre pludselig ville have Dansk Folkeparti til at sige ja til at afskaffe den danske retsundtagelse. Men det har sin forklaring.

Venstre vil gerne sikre sig Dansk Folkepartis mange vælgere som grundlag for en kommende regering under Lars Løkke's ledelse. Det er for det ledende parti i blå blok helt fint, hvis man kan holde DF flyvende som opsamling af Nej til EU-stemmer, mens man samti-

dig sikrer sig DF's støtte til en nylibe-ralistisk EU-regering.

Sådan et kunststykke forsøger Venstres ledelse sig med i disse valg-kampsdage. I den forløbne uge stillede næstformand Kristian Jensen pludselig nogle 'hårde krav' til DF i et fremtidigt regeringsamarbejde. Kravet lød, at

DF skulle kæmpe for et ja til den kommende folkeafstemning om at afskaffe Danmarks undtagelse fra EU's overnationale retspolitik.

'Uha – nu saver de da grenen over, de selv sidder på!' Kommentatorerne undrede sig. Det var da meget utaktisk af Kristian Jensen ... eller var det?

Kristian Thulesen Dahl fik en kærtkommen lejlighed til at slå fast, hvor stærk en modstander hans parti angiveligt er af EU's diktater og overherredømme. Han mente sagtens, at Venstre og DF kunne stå hånd i hånd om landets styrelse, mens partiet selv kunne anbefale et nej og Venstre et ja.

De demokratiske formaliteter ville være i orden, og sammen kunne partierne herefter styre Danmark helt efter EU's ånd og bogstav, mens Dansk Folkeparti medbringer det nødvendige valgunderlag til EU-regeringen.

Efterfølgende var Lars Løkke Rasmussen ude og glatte ud, så kravet var fremført og visket ud igen på en og samme tid. En regering under hans ledelse vil have som mål at "skabe en proces omkring en folkeafstemning, der sikrer et ja".

I dette rollespil kan naturligvis sagtens indgå et falsk EU-modstanderparti i en hovedrolle.

Dansk Folkeparti selv vil ikke have problemer med at kalde sig et EU-kri-

tisk parti – af en del mennesker endda betragtet som EU-modstandere – mens de i praksis gennemfører EU's politik. Blot skal der måske igen opstilles nogle grænsebomme.

En række eksempler kan trækkes frem. F.eks. udtalte miljøordfører Pia Adelsteen for nylig om et muligt nationalt forbud mod hormonforstyrrende stoffer:

- Dansk Folkeparti tror kun, at forbuddet for alvor vil komme forbrugerne til gavn, hvis det kommer fra EU, ikke hvis Danmark sidder alene med korslagte arme.

Når det kommer til afstemninger om den generelle politiske udvikling, viser en et par år gammel opgørelse, at i 90 % af tilfældene stemmer partiet ja, når EU-lovgivning skal ekspederes igen i det danske Folketing.

Forskeren bag undersøgelsen, Flemming Juul Christiansen fra Institut Statskundskab på Aarhus Universitet, udtalte, at der faktisk er tale om et paradoks: Dansk Folkeparti stemmer

næsten altid EU-positivt, mens de opretholder en EU-kritisk facade. Han kalder dem 'et ansvarligt og hemmeligt EU-parti'.

Enigheden mellem Venstre og DF om EU rækker også til, at de som regering vil spille en aktiv rolle for at sikre britisk forbliven i EU og et ja ved den folkeafstemning, David Cameron har lovet senest i 2017.

Thulesen Dahl 'kræver' af en kommende Løkke-regering, at den arbejder for at Storbritannien 'får en lempeligere aftale med EU'. Lars Løkke erklærer sig samtidig generelt enig med David Cameron 'i det meste'.

Ja, DF er faktisk regeringsparate.

Til gengæld vil en blå EU-regering stå med det problem, at en del vælgere herefter vil falde fra og opdage, at skal EU-modstanden fremover have en stemme, må den lægges hos den tværpolitiske og blokovorskridende Folkebevægelsen mod EU, som ikke opstiller ved valg i Danmark, men er aktiv alligevel både mellem folketingsvalg og EU-parlamentsvalg.

Til forskel fra Dansk Folkeparti er Folkebevægelsen ikke kun EU-modstandere i ord, men en arbejdende bevægelse, der opbygger modstanden i aktive lokale komiteer landet over – ikke kun når der er valgkamp. Og arbejder for, at vi kommer helt ud af EU's spændetroje.

En syg sundhedspolitik:

Blokkene enige om valgløfter til medicinalindustrien

Både 'rød' og blå blok går til valgkamp med løftet om at tilføre milliarder til sundhedsvæsenet. Milliarder, der vil blive overført direkte til medicinalindustriens bankkonti gennem betaling for den stadigt dyrere patentmedicin.

Skal syge mennesker have den nyeste og bedste medicin, kræver det kæmpe nedskæringer andre steder i sundhedsvæsenet. På Herlev Hospital vil man nu skære fire sengepladser, to sygeplejersker og to læger for at få råd til den bedste medicin.

I alle landets regioner skærer man hårdt ned på den generelle sundhed, og

som medicinpriserne stiger, vil det kun blive endnu værre. De hospitalsansatte har absurd travlt, og liv sættes på spil.

Et sygt valg stilles op: Skal denne kvinde eller mand dø, fordi vi ikke vil betale den bedste medicin?

Regeringens svar er at sætte 15 milliarder ekstra af til området frem til 2020, et beløb, der tilfældigvis lige netop dækker de forventede stigninger i udgiften til industriens nye patentbelagte medicin. Venstre lover også at tilføre penge, men har ikke sat konkrete tal på valgløftet.

Men hvad består det egentlige valg af?

Patenter og privatisering

Sundhedsvæsenet er helt i lommen på medicinalindustrien og andre private kapitalinteresser. Al udvikling af ny medicin styres af markedinteresser, og det er industrien, der prioriterer, hvad der forskes i. Kun de økonomisk interessante sygdomsområder udvikles, og det er ganske få og udvalgte, som kræft-, diabetes- og fedmebehandling.

Graden af privatisering af hele området er langt fremme, og det næste skridt kan være en fuld privatisering af sygehusene, hvis forslaget om at nedlægge regionerne og danne bestyrelser til at

styre hospitalerne bliver gennemført, i fald det bliver Venstres tur til at lave de nye nedskærings-’reformer’.

Regeringen har været medicinalindustriens gode ven og har ukritisk betalt den pris, der forlanges for medicinen. I f.eks. Norge er priserne på tilsvarende medicin langt lavere. Priserne ligger ikke fast, men bestemmes ud fra en konkret forhandling. Selvom forskningen er drevet på offentlige midler, går patentet og indtægterne kun til det private firma, der efterfølgende kan købslå med det samfund, der betaler forskningen.

Forebyggelse er ikke inde i billedet, og alternative behandlingsmetoder får i øjeblikket ikke mange ben til jorden.

I Information blev det 30. maj beskrevet, hvordan de på Herlev Hospital har udviklet en behandling med elektriske stød og kalk i behandlingen af kræft. Den er angiveligt 2-300 gange mere effektiv end kemo og langt billigere. Men for hospitalet er det op ad bakke at få bevillinger til at udvikle nye behandlingstyper som denne. At Herlev Hospital har kunnet indføre den nye behandling, skyldes da også kun, at de har trukket på hjælp fra svenske forskere.

Der kan ikke tjenes penge på kalk og elektriske stød.

Regeringens valgløfte går til medicinalindustrien

Regeringens valgløfte om 15 milliarder ekstra til sygehusvæsenet vil gå direkte til de forventede prisstigninger på patentmedicin. I følge regeringens løfte skulle de 15 milliarder give en generel forbedring, herunder af ældreområdet.

Det er et tomt løfte, idet regionernes egen lægemiddelorganisation, AMGROS, forventer prisstigninger på medicinen på omkring 15 milliarder frem til 2020.

Valgløftet er således reelt givet til medicinalindustrien, ikke til befolkningen, der holdes for nar.

**Folketingsvalg 2015
fulgt af kpnet.dk**

Fire lægefaglige direktører

Efter at både Helle Thorning-Schmidt og Lars Løkke Rasmussen havde givet deres valgløfte til industrien – ’sikring af den bedste medicin til alle’ – gik de lægefaglige direktører fra landets fire største sygehuse ind i sagen.

De advarede om, at fortsat indkøb af ’den bedst mulige medicin’ ville være en bombe under sygehusene. Fra 2010 er medicinudgifterne vokset med 2,6 milliarder, en stigning på 45 %, og de forventer en endnu mere eksplosiv udvikling fremover.

Deres svar var prioritering.

Prioritering?

Sundhedsminister Nick Hækkerup afviser fuldstændig problemstillingen.

- Hvis man som vi afsætter ekstra penge, behøver man ikke prioritere.

Man fylder altså bare medicinalindustriens lommer, mens problemet fortsætter og accelererer.

Andre løfter om forbedringer er uden hold i virkeligheden. Hvis løfterne om ny psykiatriplan, nye lægehuse og øget indsats over for kronisk syge skal gennemføres, vil pengene blive taget fra andre områder af sundhedsvæsenet, fortæller Jakob Kjellberg, professor i sundhedsøkonomi. Der flyttes blot rundt på problemerne.

Kræfttilfælde, diabetes og demenssygdomme er i stigning, men der sættes ikke ind over for årsagerne. RoundUp, plastblødgørere, hjernepåvirkende sprøjtegifte, MRSA osv. – en række faktorer er bevisligt sygdomsfremkaldende, men de fjernes ikke fra vores omgivelser.

Hvis industrien får frit spil og fortsætter udviklingen i samme retning som nu, vil sygdomsbehandling i fremtiden kun være sikret for eliten. På privathospitalet vil den, der kan betale, altid kunne få ’den bedste medicin og behandling’, når tiden med ’prioriteringen’ sætter ind.

Der er brug for en fuldstændig omprioritering, der ikke betyder en afvejning af, hvem der skal dø, og hvem der er råd til at holde i live, men en total omprioritering, der sætter forebyggelse i centrum, med stop for de samfunds-skabte sygdomsfremkaldende faktorer og omlæggelse af forskning og udvikling af behandlinger væk fra industriens styring og profitinteresser.

’Det skal kunne betale sig at arbejde’:

Kursen er sat mod løndumping og sult

Venstre anklages for at ville sænke mindstelønnen, og at det er den skjulte hensigt med deres forslag om at sænke kontanthjælpen. Og det er sandt. Men løntrykkeriet gennemføres også af andre, og med endnu flere metoder.

Landets to største fagforbund, 3F og FOA, anklager Venstre for at ville presse lønningerne ned og sænke mindstelønnen. Venstre ønsker lavere kontanthjælp, og det vil føre til et pres for at sænke de laveste lønninger og mindstelønnen nedad.

Nedskæringer i dagpenge, kontanthjælp og andre sociale ydelser, der øger forskellen mellem mindsteløn og lavtløn på arbejdsmarkedet, fører ikke til højere lønninger, men til at mindstelønnen og lavtlønnen i løbet af en kortere periode sænkes.

Når 'det skal kunne betale sig at arbejde' og Venstre vil have 'loft over kontanthjælpen' – altså have sulten tilbage, som Lars Løkke sagde på Venstres landsmøde i 2013 – er det en håndsrekning til arbejdsgiverne. Det er løndumping – en af kapitalistklassens mange metoder til at presse reallønnen ned og øge profitterne.

VK(O)-regeringerne har konsekvent fulgt den linje, og en ny regering med Lars Løkke vil tage nye skridt imod at skabe fattigdom, sult og en dansk lavkaste af 'Working Poor' som i Tyskland og USA.

Venstre fører altid klassepolitik, altid arbejdsgiverpolitik og fedter som de andre borgerlige partier åbenlyst for DA og DI.

Men arbejdsgiverne (eller arbejdskøberne, kapitalisterne) har ingen grund til at klage over Helle Thorning-Schmidts regering, hvis program er at forvandle velfærd til konkurrence.

I de år, Thorning-regeringen har fungeret, er lønnen gået ned i forhold til udlandet. Dansk Arbejdsgiverforenings internationale lønstatistik for lønudviklingen i industrien viser, at de danske lønninger i 16 kvartaler i træk er faldet i forhold til udlandet og de største handelspartnere. Når lønningerne er faldet dér, er de faldet endnu mere på det danske arbejdsmarked.

Hvert eneste kvartal har Thorning-regeringen sikret nedkøling af lønudviklingen, bistået af LO-toppen og dens principielle løntilbageholdenhed ved overenskomsterne. Det har betydet reallønsfald på reallønsfald fra over-

enskomst til overenskomst, den seneste indbefattet.

Og det vil igen sige, at danske arbejderes levevilkår er blevet forringet, samtidig med at arbejdstempoet er sat op. Det på trods af, at fagtoppen har hyldet hver eneste minusoverenskomst – både på det private område og i det offentlige – som i al fald 'sikring af reallønnen'.

Alle tre parter – 'rød' og blå blok og den socialdemokratiske fagtop – er skyldige eller medskyldige i social dumping og løntrykkeri i gigantisk format.

Siden krisen brød igennem i Danmark i 2008 og næsten 200.000 arbejdspladser blev nedlagt under Fogh og Løkkes Venstre-regeringer (mens de påstod, at Danmarks største problem var 'manglen på arbejdskraft'), er industriens produktivitet steget med 30 procent.

Sammen med skabelsen af et statsorganiseret løntrykkermarked af folk på kontanthjælp, dagpenge og andre overførselsydelse og den kraftigt stigende import af billig udenlandsk arbejdskraft er der et enormt pres for yderligere social dumping og løntrykkeri. Det samme sker i forbindelse med udlicitering og privatiseringer og den intense kapitalistiske konkurrencekamp, f.eks. mellem flyselskaberne.

Det er arbejderklassen, der trykkes ned. Sådan er EU-politikken, som de to blokke og fagtoppen støtter og medvirker i.

Danmark påstås nu at være ude af krisen. Aktierne og udbytteerne slår igen nye rekorder. Men krisen har langtfra sluppet sit tag i det store flertal. Unge,

Kontanthjælpsalliancen har samlet følgende fakta:

- For en enlig kontanthjælpsmodtager vil beskæftigelse i et ufaglært job, blandt de 25% lavest lønnede job, medføre en stigning i det månedlige rådighedsbeløb på 2.000 kr., svarende til en stigning på 36 % – det er altså over en tredjedel!
- En typisk kasseassistent (uden børn) tjener ca. 3.750 kr. mere end kontanthjælpsmodtageren hver måned i startløn.
- For en ufaglært i gruppen af de 25% lavest lønnede er gevinsten ved at tage et arbejde knap 5.000 kr. om måneden.
- Der bliver flere børn, der vokser op i fattigdom, når ydelserne skæres og lønnen falder.
- En kontanthjælpsmodtager har ingen pensionsindbetalinger. De bliver ludfattige ældre.

arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere, eller folk helt uden indkomst, er særlig hårdt ramt.

Der jubles også over Danmarks 'voksende og forbedrede konkurrenceevne'. Den er ene og alene betalt af arbejderne med reallønsfald og med voldsomt forringede forhold for alle, der er tvunget til at leve af overførselsindkomster.

Samtidig fortsætter og forstærkes hetzen mod arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere, der tvinges ud i løntrykkerjobs, og mod den udenlandske arbejdskraft, som virksomhederne ansetter for at dumpe lønnen.

Så kan arbejdere og arbejdsløse, danske og udenlandske, skændes om, hvem der har snuppet, og hvem der skal have jobbene. Det er alligevel arbejdskøberne og deres politikere og regeringer, der bestemmer.

'Det skal kunne betale sig at arbejde,' siger Lars Løkke og hans flok, der aldrig har haft et ærligt job. Det betyder kurs mod løndumping, fattigdom og sult.

De har gjort det godt, rigtig godt, kapitalisterne i Danmark. De danske og udenlandske monopoler i skøn samdrægtighed med deres stat og regeringer.

Begge blokke går privatiseringsvejen – hånd i hånd med EU og TTIP

Endnu et eksempel på EU's 'effektivisering' er kommet frem i lyset. Det private firma Forenede Care – privatiseringens fyrtårn – er blevet smidt ud af plejeområdet i Syddjurs Kommune på grund af lemfældig og potentielt livstruende behandling af stedets beboere.

Men hverken 'rød' eller blå blok ryster på hånden. De siger ja til EU's og USA's handelsaftale, TTIP, der åbner op for tvangsprivatisering af alt, hvad private firmaer kan tjene penge på.

Plejecenter Søhusparken i Syddjurs Kommune er et helt aktuelt eksempel på, hvad privatisering betyder i praksis, gennemført efter nyliberalistiske principper og Moderniseringsstyrelsens opskrift på 'bedre velfærd'. Ikke et emne, nogen af EU-politikerne har lyst til at berøre i valgkampen, hvis temaer er topstyrede og nøje udvalgt. Det gør det ikke mindre væsentligt.

Søhusparken i Ebeltoft var et de plejecentre, der blev udtaget i 2011 af den dengang nydannede regering. Der skul-

le åbnes op for EU's ønsker om udvidet privat overtagelse af områder i samfundet, der kunne tjenes penge på.

Søhusparken blev overladt til virksomheden Forenede Care i 2012, og lige siden har den været en sort plet på embedslægerens landkort. Der har hverken været styr på medicin eller behandling, og der blev begået fejl, der kunne koste liv. Der er generelt alt for få ressourcer og mangel på uddannet personale.

Tidligere på året var det plejehjemmet Bøgeskovhus i Aarhus Kommune,

der var i søgelyset med fuldstændig tilsvarende problemer. Stedet er også udliciteret og drevet af samme Forenede Care. Også her fandt embedslægen "alvorlige fejl og mangler, som indebærer risiko for patientsikkerheden".

Efter at have brugt 300.000 kr. på en evalueringsrapport besluttede Syddjurs Kommune d. 3. juni at fratage Søhusparken fra Forenede Care og lægge det tilbage i offentlig drift.

TTIP vil gøre afprivatisering ulovligt

Handels- og investeringsaftalen TTIP er EU's superredskab til at sikre ønskebetingelser til de største virksomheder, herunder også privatisering og afskaffelse af demokratisk indflydelse på samfundets indretning. TTIP vil åbne helt op for privat overtagelse af hvad som helst. Og de danske repræsentanter i forhandlingerne har ikke forsøgt at undtage nogen områder.

Et særlig pointe, det er værd at be-

Industriens indtjening buldrer derudad

Det var Dansk Arbejdsgiverforening og Dansk Industri, der satte valgdagsordenen. Op til valgkampen besluttede de, at fokus skulle ligge på manglen på arbejdskraft og behovet for lavere lønninger og lavere sociale ydelser for at skabe vækst.

Hvad der ikke skal tales for meget om efter milliard-skattelettelser og vækstpakker til erhvervslivet, er, at indtjeningen, formuerne, konkurrencen, alt sammen buldrer derudad. Det viser den ene økonomiske opgørelse efter den anden.

Dansk Industris konkurrenceevne i forholdet til udlandet er den bedste i 20 år, ifølge den nyeste analyse fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd. Det skyldes ikke mindst, at Dansk Industri

- har gennemført brutale fyringsrunder: Siden 2008 er der alene i indu-

strien skåret 70.000 job.

- har effektiviseret i ekstrem grad sammenlignet med konkurrenterne i udlandet.
- bruger mindre på løn – lønandelen af virksomhedernes udgifter er faldet helt siden 1966 frem til laveste niveau i dag 2015.
- ikke har haft en bedre konkurrenceevne målt på løn i forhold til udlandet siden 1995.

Dansk erhvervsliv holder aktiefest, og aktionærene jubler

Allerede i første halvdel af 2015 har udbyttebetalingerne fra de danske børsnoterede selskaber slået alle tidligere rekorder.

De danske børsnoterede virksomheder har i årets første fire måneder udbetalt ordinært udbytte for 35 mia. kr. Det

er det dobbelte af udbyttebetalingerne i 2005, viser en aktuel opgørelse fra Nationalbanken.

Sammenligner man med samme periode sidste år, er det en stigning på 24 pct. til foreløbig 72 mia. kr. Novo Nordisk, A.P. Møller-Mærsk og Danske Bank udtalte 23 mia. kr. til deres aktionærer i ordinært udbytte, skriver Nationalbanken i opgørelsen.

Danske Bank har alene udbetalt 5,5 mia. kr. og er oppe på niveauet fra før krisen i 2008, godt hjulpet af statens

Folketingsvalg 2015 fulgt af kpnet.dk

mærke sig, er, at når først et samfunds-område er sendt ud på markedet, der ingen vej tilbage.

Levede vi under TTIP's aftalesystem, ville det være helt ude af billedet for Syddjurs Kommune at få plejecenter Søhusparken tilbage som offentligt drevet.

Ikke alene skal der tjenes penge, med de følger, det giver for standard og pleje, indbyggerne i Syddjurs Kommune ville også miste enhver indflydelse på, hvordan stedet skulle drives. Ingen i kommunen ville kunne stilles til ansvar.

TTIP vil også betyde, at hvis en kommune fastholder deres plejecentre som kommunalt drevet, kan multinationale plejefirmaer lægge sag an mod kommunen for unddragelse af en forretnings- og profitmulighed.

Begge blokke er fanatiske EU-tilhængere, og begge blokke har en helt ukritisk holdning til TTIP.

million-kontanthjælp i form af diverse bankpakker.

Men det er ikke kun det ordinære udbytte, der har fyldt investorenes tegnebøger. A.P. Møller-Mærsk har i år udbetalt ekstraordinært udbytte på 36,7 mia. kr.

Investorerne får således her i foråret ekstreme formuer foræret, som kan trækkes ud til forbrug eller anvendes til geninvestering i værdipapirer. Her kan det virkelig ikke betale sig at arbejde.

I Vestas får topcheferne ikke alene millionlønnings, men kan også inkasere Vestas-aktier kvit og frit for 159 mio. kr.

I Lego-koncernen sang og dansede direktøren en Lego-reklame-sang, da han i starten af året aflagde regnskab med et overskud på syv milliarder kr. for 2014. Det var med at forøge formuen i Danmarks rigeste familie, Kirk Kristensen, til knap 100 milliarder kr. Nok til adskillige gigantbroer i alt andet end plastik.

Blank valgkamp

Så blev valget endeligt udskrevet. Det har været ulideligt gennem adskillige måneder at lægge ører til kommentatorers, spindoktorers og 'eksperter's spådomme om udskrivelsesdatoen. Ind imellem har jeg haft fornemmelsen af, at de er nået frem til deres forudsigelser ved at læse i kaffegrums eller dyreindvolde. De har været lige så skarpe som metrologerne, der udtaler sig til tabloidpressen i marts måned, hvor de gør sig kloge på sommervejret. Båtnakker.

Det var under alle omstændigheder en befrielse, da valget blev udskrevet. Desto før er det overstået. Jeg er nemlig tæt på at brække mig i lårtykke stråler over de hule valgløfter; - for ikke at tale om den tynde debat, hvor journalister må lede med lys og lygte for at finde lidt substans i en uenighed. Det er i særdeleshed vildt trættende, at Danmarks krigsdeltagelse i snart 1½ dekade ikke berøres. Det er ikke mindre end en skandale, at Enhedslisten ikke har bragt Danmarks overfald MEGET længere frem på banen. Dette kæmpe store og tunge terræn er i stedet overladt til Yahya Hassan fra Nationalpartiet, hvilket jo har sin logiske sammenhæng med, at Enhedslisten er bundet op af 4 års trofast ankerrolle for 'rød' blok. De er ligeså blanke som Mrs. Hyacinth Bucket's spejle.

Min kone og jeg har i god tid valgt at stemme blankt ved folketingsvalget den 18.juni. Med Enhedslistens valg af strategi som sikkerhedsnet for 'rød' bloks EU's nyliberale politik og NATO's krig og krigsforberedelser – FØJ. Vi har ikke noget sted at placere vores kryds, så valget er faldet på en blank stemmeseddel, der bevidst puttes i boksen for sammen med mange andre at signalere, der mangler et brusende alternativ, der repræsenterer alle de kæmpende rødder. Så

længe de kæmpende bevægelser ikke har fundet deres parlamentariske udtryk – hvilket haster – så må vi vise vores protest på anden vis. Det lader til, at der er rigtig mange, der vælger denne manifestation. Vi tænker klart og stemmer blankt.

Det er ikke gået op for opinionsinstitutterne, at det er en reel mulighed!

Forleden blev min kone Lillian ringet op af et meningsmålingsinstitut:

- *Hvor vil du sætte sin stemme?*

- *Jamen, jeg stemmer blankt!*

- *Vil det sige, du ikke ved, hvem du vil stemme på?*

- *Nej, det vil sige, at jeg ikke er dækket ind af de opstillede partier!*

- *Støtter du så rød eller blå blok?*

- *Jeg støtter ikke nogen af dem.*

- *Foretrækker du så Helle Thorning eller Lars Løkke eller ved du det ikke?*

- *Jamen jeg ved godt, at jeg ikke foretrækker nogen af dem!*

- *Jamen, sådan en kolonne har vi ikke.*

Lillian fik en smag i munden af en sælger. Det var ikke en vare, men nærmest salg – tenderende til presion for en stemme:

- *Ligegyldigt hvor du sætter krydset, bare du sætter det!*

Nu ser vi begge frem til at valget er overstået. Champagnen er drukket, så fokus i mangel på et parlamentarisk udtryk igen kan vende sig mod solidariteten med de kæmpende arbejdere, der ikke vil anerkende Ryan Airs undergravning af lønnen og aktivisterne mod skifergasboringerne i Vendsyssel og krigsmodstanderne i blandt andet *Nej til kampfly* og unionsmodstandernes krav om en folkeafstemning om Danmarks medlemskab og..og..og

Reno

EU-plan for 'Bedre regulering':

Endnu et skridt mod monopolernes diktaturstat

EU-Parlamentet aflyste midt i juni en afstemningen om anbefalinger til TTIP-forhandlingerne. Årsagen er de interne uenigheder i pro-TTIP koalitionen, og at modstanden mod TTIP vokser sig stærkere dag for dag.

På den anden side af gaden fortsætter EU-kommissionen ufortøvet arbejdet med at implementere TTIP-inspirerede strukturer, der skal give virksomheder direkte indflydelse på lovgivningen.

I maj måned fremlagde EU's "kommissær for bedre regulering" Frans Timmermans et forslag der er meget parallelt til de regler som handels- og investeringsaftalen TTIP vil lægge ned over alle EU's medlemsstater.

Der er ikke tale om noget grundlæggende anderledes i forhold til EU's karakter, der for hver ny traktat er kommet tættere på at være en udbygget unionsstat uden demokratiske rettigheder og indflydelse for flertallet af befolkningerne i medlemslandene. En stat hvor EU lovgiver til fordel for markeds kræfterne.

Men med TTIP og det beslægtede 'undersøgelsesråd' der nu planlægges tager unionen nye vigtige skridt vendt mod det store befolkningsflertal.

Ligesom TTIP vil indføre et 'regulerende råd' der skal godkende fremtidens standarder og rettigheder - eller mangel på samme - i både USA og EU-landene ønsker EU-kommissionen at oprette det såkaldte "Regulatoriske Undersøgelsesråd" hvor kapitalinteresser kan sikre sig en mere direkte kontrol over lovgivningen.

EU gennemfører således på samme tid en deregulering og det de kalder en 'bedre regulering'.

På de områder hvor EU har regler der begrænser industriens frihed i forhold til miljø, fødevarerstandarder, arbejdsbetingelser mm sker der et såkaldt opgør med 'bureaukrati' og 'administrative byrder'.

En deregulering som ikke drejer sig om at afskaffe dumme bureaukratiske

regler, men om at afskaffe regler til beskyttelse af sundhed, miljø, overudnyttelse af arbejdskraften og af vores natur, regler og love som igennem tiden er tilkæmpet i de enkelte lande og overført til EU-regler.

Erhvervs- og Vækstministeriet skrev d. 19. maj:

"Europa-Kommissionen har i dag lanceret en fornyet europæisk indsats for bedre regulering. Kommissionen er stærkt inspireret af det danske Virksomhedsforum for enklere regler, som siden 2012 har leveret konkrete resultater til gavn for dansk erhvervsliv".

EU - USA - TTIP

Her er dog ikke bare tale om at komme med gode idéer. Det drejer sig om en mekanisme, hvor det nye råd får beføjelser til at stoppe forslag fra Ministerrådet eller EU-parlamentet, hvis det nye 'råd' finder at disse trækker EU-kommissionens forslag i en forkert retning.

Da den nye EU-kommission blev nedsat blev der oveni købet indført en vetoet for kommissæren for bedre regulering, som han kan bruge overfor nye forslag. Det kan gælde forslag fra ministerrådet eller EU-parlamentet, men også fra andre kommissærer på deres forskellige områder.

Det Regulatoriske Undersøgelsesråd, som Erhvervs- og Vækstministeriet kalder en 'interessentplatform' skal bestå af én repræsentant fra hvert medlemsland og af 20 'markedseksperter' som udpeges af kommissæren for bedre regulering.

Rådet vil også have beføjelse til at kontrollere lovgivningen i de enkelte EU-lande. Er der andre love og regler

på vej i medlemslandene end dem EU ønsker på området, kan den nationale lovgivning stoppes af regeringsrådet.

Man kan argumentere for sine 'særregler', men Kommissionen og det regulatoriske undersøgelsesråd har det endelige ord – med vetoet til erhvervslivets direkte repræsentant – reguleringskommissæren.

Man taler også om 'mere gennemsigthed'. Det betyder her at erhvervslivet skal ind omkring lovgivningen på et meget tidligt tidspunkt, så den kan blive tilpasset dets interesser. Det vil også gælde amerikansk baserede firmaer inklusive de regelændringer de ønsker, hvis TTIP bliver gennemført.

Beslutningerne skal fjernes helt fra de nationale parlamenter og også fra EU-parlamentet, hvis man skønner det nødvendigt.

EU-parlamentet har aldrig været tænkt som et reelt demokratisk parlament, men skabt til at give et skin af demokrati og skabe illusioner om EU, der kan fange kritikere op i uendelige debatter og forsøg på at ændre EU indefra. Men selv dette skindemokrati er blevet en torn i øjet på de egentlige beslutningstagere, de multinationale firmaer og kapitalinteresser der har skabt unionen.

EU er opbygget så dets udvikling og regelgrundlag ikke kan påvirkes gennem nogen form for demokratiske mekanismer fra medlemslandenes befolkninger, bortset de få gange hvor det er lykkedes at kæmpe folkeafstemninger igennem.

Folkeafstemninger kan ændre kursen for det enkelte land ved at forhindre tilslutning til en ny traktat, men ikke ændre EU. Man kan stemme til EU-parlamentet, men man kan ikke ændre EU's grundlag.

Hvis vi ikke vil ende med at leve i en diktaturstat må vi i Danmark kæmpe for at komme ud af EU, ligesom befolkningerne i de andre EU-lande må gøre det samme.

På vej mod skærpede klassekampe

Arbejderpartiet Kommunisterne afholdt i pinsen sin 6. kongres siden partistiftelsen i 2000. Den var præget af optimisme, enhed og klarhed om, at både klassekampen i Danmark og internationalt vil blive skærpet i de kommende år.

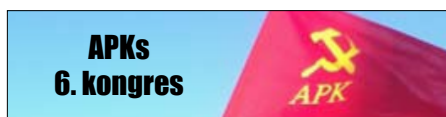
En uhørt nyliberal offensiv orkestreret fra EU og gennemført af både 'rød' og blå blok og deres regeringer har betydet et kraftigt lønpres nedad, faldende realløn og et stort spark nedad mod fattigdomsgrænsen, eller under, for dagpenge- og kontanthjælpsmodtagere og andre på offentlige ydelser. Forringede offentlige ydelser på alle områder – men øget pres på de offentligt ansatte.

Til gengæld er der postet milliarder og atter milliarder ikke bare i en rådende finanssektor i akut krise, men til at fremtidssikre kapitalisterne og de rige. Den vej vil begge regeringsalternativer fortsætte.

Internationalt fortsætter de lovløse krige. Der oprustes igen, også i Europa. En ny kold krig er udløst over Ukraine, og faren for en krig med Rusland er reel. EU tager nye spring mod Europas Forenede Stater med bankunionen og fælles EU-militær. Flygtningssituationen

har ikke været værre siden afslutningen af 2. Verdenskrig. Arbejdsløsheden er enorm. Fattigdommen voksende overalt. Højrekræfterne er på march frem.

APK's 6. kongres vedtog en fyldig *beretning* fra den afgående centralkomité med grundige analyser af både de nationale og internationale udviklinger og perspektiverne for skærpede klassekampe, og hvordan borgerskabets og imperialismens offensiv imødegås. Samtidig behandlede den partiets arbejde gennem de sidste tre år og opstil-

lede de fremtidige opgaver – herunder partiets udvikling og styrkelse og nye skridt fremad for dets medier. Den vil komme i en trykt udgave og blive lagt på nettet i løbet af kort tid.

Kongressen vedtog også et omfattende *handlingsprogram* til afløsning af det, der blev vedtaget ved partistiftelsen – baseret på partiets taktik for at opbygge arbejderklassens enhedsfront og en bred folkefront mod krise, krig, reaktion og fascisme.

Udtalelser APK's 6. kongres

Kongressen var en kulmination på grundige diskussioner og en offentlig kongresdebat siden sidste sommer. Denne debat har også fokuseret på alternativet til den kriseplagede kapitalisme: *Et socialistisk samfund med arbejderklassen ved magten*. Denne diskussion vil fortsætte og vil være temaet for Novemberkonferencen 2015.

Desuden besluttede kongressen *en række aktuelle politikudtalelser* – herunder med henblik på det nu udskrevne folketingsvalg – samt en varm hilsen til *Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer* (CIPOML eller IKMLPO), som APK har været medlem af siden partistiftelsen.

En ny centralkomité og central kontrolkommission blev valgt på baggrund af grundige drøftelser.

Arbejderpartiet Kommunisterne

Solidaritet i stedet for opsplittning og hetz Fælles kamp mod de nyliberale arbejds- og nedskæringsreformer!

Arbejdsgiverne fører åbenlys klassepolitik. Politikerne følger diktaterne fra erhvervslivets top. De har gennemført benhårde arbejdsmarkedsreformer som dagpengereformen, efterløns- og beskæftigelsesreformen. Sammen med striben af de øvrige nyliberale reformer følger de arbejdsgivernes krav om, at lønnen skal trykkes ned og arbejdskraften være så billig som muligt.

Når konkurrenceevnen skal op og lønnen ned, betyder det, at arbejderne i alle EU-landene skal konkurrere med hinanden med en stadig lavere løn og længere arbejdstid. Konkurrenceræset mod bunden skaber kun utryghed.

EU's indre marked er gået direkte efter afskaffelse af arbejderrettigheder, overenskomster, løn- og ansættelsesforhold, arbejdsmiljø, pensions- og arbejdsløshedsrettigheder.

Derfor har de sat hårdt ind for at nedbryde den faglige organisering og svække

Fortsættes næste side

Fortsat fra forige side

og kriminalisere arbejderklassens kampkraft og legale muligheder. Danske EU-politikeres snak om ’den danske model’ som værn er et bedrag.

Det er ikke indvandrere, østarbejdere, kontraktarbejdere, der stjæler arbejde fra os. Det er arbejdsgiverne, der spekulerer i at skaffe billigere arbejdskraft med staten og EU i ryggen. Staten har tilmed sat det i system med tvangsarbejde og nyttejobs for offentlige ydelser.

Social dumping løses ikke ved, at den enkelte selv må sige fra, eller ved at den enkelte tillidsmand må forhandle sociale klausuler. De løn- og arbejdsvilkår, som arbejderklassen har tilkæmpet sig, skal gælde for alle, der arbejder i Danmark.

Fagbevægelsens topfolk har modsat sig opbygningen af en solidarisk fælles kamp mod det nyliberale felttog. Fagtoppen arbejder efter den nyliberalistiske markedsmodel. Kollektive rettigheder erstattes af salg af individuelle serviceydelser og finansspekulationer med de gigantiske pensions- og ATP-fonde.

Der er brug for solidaritet, og for at alle arbejdere står sammen. Folk fra andre

Dorte Grenaa valgt som formand for APK

lande og himmelstrøg – uanset hvilke – kan tilmed give et internationalt udsyn og bringer nye erfaringer og inspiration med sig.

Den fælles solidaritet og enhed i kampen for arbejderklassens rettigheder og vilkår må sikres både på arbejdspladserne og i den faglige organisering.

Enheden må bygges op nedefra mellem arbejdende, arbejdsløse og udstødte på tværs af nationalitet og etnisk baggrund. Problemer som løndumping, arbejdstid og overenskomst må løses i fællesskab – ved at styrke klassekampslinjen.

Vi kræver:
Stop for social dumping. Overenskomst-mæssige løn- og arbejdsforhold skal gælde for alle der arbejder i Danmark!
Skab regulære jobs til alle på arbejdsmarkedet på overenskomstmæssige vilkår!

Nej til offentligt tvangsarbejde og arbejdsordninger for kontanthjælp og dagpenge!

Praktikpladser til unge og voksenlærlinge!

6 timers arbejdsdag – nej til fleksibel livsarbejdstid!

30 timers arbejdsuge med fuld lønkom-pensation!

Forsvar retten til faglig kamp og orga-nisering!

For en ny dagpengereform, der for-dobler dagpengeperioden og nedsætter genoptjeningsperioden for alle – de arbejdsløse skal ikke betale dagpenge-reformen!

Rul de asociale nyliberale reformer tilbage!

arbejderne og det store flertal betyder EU forstærket udbytning, reallønsfald, dårligere levevilkår, dårligere liv. For nogle – som de græske arbejdere og det græske arbejdende folk – er EU et mareridt, der tvinger pensionister til at sulte, offentlige ansatte og arbejderne til fattigdom, og arbejds-løse til emigration eller nød.

Derfor rejser arbejderne og folkene sig i protest. Derfor bliver hele EU og euro-projektet stadig mere forhadet. Derfor vokser modstanden mod den nyliberale, krigeriske og asociale union overalt.

Gamle kolonimagter – ny koloniherre

EU er ikke kun en ulykke for sine egne borgere, men en ulykke for arbejderne og folkene over hele verden. Europas gamle kolonimagter har ikke tænkt sig at slippe

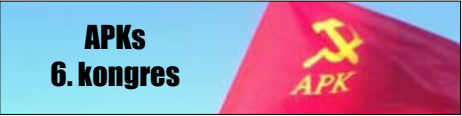
deres indbringende forbindelser. De stjæler og udpiner fortsat ressourcer, landbrug og fiskeri overalt og står klar med militær til at få de rigtige magthavere installeret – i tæt samarbejde med USA og NATO.

EU’s krigspolitik og udplyn-dring har et kæmpeansvar for den globale flygtningekrise og de enorme flygtningestrømme, der trodser risikoen for drukning i Mid-delhavet, død, brutalitet og vilkårlighed. Unionen må påtage sig et humanitært an-svar. Og først og fremmest må der sættes en stopper for krigene og EU’s koloni-herreoptræden.

Bevar retsundtagelsen!

Det EU-glade folketingsflertal og begge de danske regeringsalternativer har flere gange forsøgt og arbejder stadig på at afskaffe de danske EU-undtagelser – på trods af f.eks. det danske nej til euroen. Nu skal ’retsforbeholdet’ afskaffes ved en folkeafstemning kort efter folketings-valget. Derefter vil man afskaffe den mi-litære undtagelse og stille med soldater til Europahæren – og gøre euroen også

formelt til dansk valuta. Hverken Danmark eller nogen andre vil få mere tryghed ved, at EU får mere magt. Det vil stærkt begrænse de demo-kratiske muligheder, hvis Danmark ikke kan bestemme selv i spørgsmål om kri-minalitetsbekæmpelse, asylpolitik og meget andet – og det overlades til EU’s bureaukrati og svindelregimente.

Retsundtagelsen skal bevares og Dan-mark holdes uden for EU’s juristerier og en såkaldt ’fritvalgs-ordning’ tilpasset de unionsglade i ’rød’ og blå blok. Alle de danske undtagelser skal forsvares!

Til gengæld må der stilles krav om en folkeafstemning om dansk deltagelse i bankunionen – et nyt skridt i EU’s po-litiske og økonomiske union og Angela Merkels tysk-dominerede superstat og supermagt.

For en folkeafstemning om dansk EU-medlemskab

APK er medlem af Folkebevægelsen mod EU og støtter den brede folkelige modstand og dens kamp for at få Dan-mark ud af EU.

Befolkningen i Storbritannien er blevet lovet en folkeafstemning om britisk medlemskab eller ej senest i 2017. Det er ikke for briternes skyld, men fremtvinget af den voksende unionsmodstand – og den konservative regering vil gøre alt for at få et ja ved afstemningen, så Storbritan-nien kan forblive i EU.

Danskerne har også krav på en ny folke-afstemning om det danske medlemskab. EU er noget helt andet end det, der blev sagt ja til i 1972 – og noget helt andet, end hvad ja-politikerne lovede. Der er blevet stadig mere EU og stadig mindre Danmark. Derfor skal danskerne også have mulighed for at tage stilling til Mer-kels nye Europa, monopolenes union.

Danmark ud af EU!

Stop krigsgalskaben! Stop købet af kampfly!

Regeringen og et folketingsflertal på tværs af blokkene er ved at gøre klar til købet af superavancerede krigsfly, der skal bruges til angrebsoperationer og til at kaste bomber over lande og folk rundt om i verden, som Danmark vil gå i krig med.

Det er den dyreste våbenhandel nogen-sinde – til forventet langt mere end 30 milliarder kroner, hvortil kommer lang større drifts- og vedligeholdelsesudgif-ter. Dette køb følger i kølvandet på be-slutningen om at indkøbe nye pansrede mandskabsvogne for op til fem milliar-der kroner, også til brug ved offensive operationer.

Dette sker samtidig med, at de skif-tende regeringer har gennemført en bru-tal spare- og nedskæringspolitik, hvor reallønnen er faldet for det store flertal og et stadigt større antal børn og voksne lever i fattigdom i Danmark. Og det sker på trods af at et stort flertal af danskerne ifølge opinionsundersøgelserne er imod købet af nye kampfly.

Det sker på trods af de katastrofale følger og negative erfaringer fra krigene i Af-ghanistan, Irak, Libyen og nu igen i Irak og Syrien.

Arbejderpartiet Kommunisterne udtryk-ker fra sin 6. kongres sin fulde støtte til kampagnen Nej tak til nye kampfly og til udviklingen af en ny og slagkraftig antikrigs-bevægelse.

Vi forlanger stop for oprustningen, mi-litariseringen og forvandlingen af Dan-mark til en brutal krigerstat. Stop for de danske bombninger! Stop al dansk krigs-deltagelse nu!

Vi opfordrer det fredelige flertal til at gå i aktion og kæmpe for at skabe et alliancefrit, selvstændigt og neutralt Danmark.

Nej til oprustning og militarisering!

Stop krigene og dansk krigsdeltagelse!

Ungdommen i kamp for en anden fremtid

Politikerne i begge blokke tilbyder kun én udviklingsvej for fremtidens samfund: mere af det samme.

Ungdommen må gå en ny og anden vej, kæmpe for at skabe en bedre fremtid uden krige, racisme, miljøkatastrofer og de riges magt.

Den reelle ungdomsarbejdsløshed er den største i årtier. Den forsøges skjult bag den nye kontanthjælpsreform. De arbejdsløse tvinges til at være gratis arbejdskraft for både det offentlige og det private arbejdsmarked – for en luset og diskriminerende ydelse, som de ikke kan leve af.

Nødudgangen er at starte på en uddannelse og få SU. Den er halveret med den nye SU-reform og må suppleres med løse lavtlønsjobs. Så er der råd til ketchup til spagettien.

Alle unge har ret til et reelt arbejde. Kontanthjælpsreformen skal ruller tilbage. Tvangsarbejde skal afskaffes. Den halverede SU-ydelse skal fordobles.

Unge i dag skal klare mange ting selv på en gang. De er samtidig blevet langt mere afhængige af økonomisk og anden hjælp fra deres familie end de forrige generationer. Det er en generation, som på de fleste områder er ringere stillet end forældregenerationen.

Nedskæringer i den offentlige sektor er smidt over på familiens skuldre.

For børn i rige og ressourcestærke familier er dette ikke noget problem. De rige lovgivere har foræret hinanden mulighed for skattebegunstigede forældrekøbslejligheder, de har masser af penge til uddannelser i udlandet og fint netværk til efterfølgende jobs.

Kommer man derimod fra en familie med lav eller ingen lønindkomst, er man afskåret fra dette.

Den sociale ulighed og klasseforskelle er voksende blandt børn og unge i dag. Det er en af konsekvenserne ved at vokse op i en nyliberal konkurrencestat.

Uddannelsesinstitutionerne bliver drevet efter markedsøkonomiske principper.

Unge i uddannelse er blevet til en vare for uddannelsesstederne, der bliver betalt pr. studerende. Få studerende betyder færre penge til at ansatte undervisere og færre undervisningstimer. En pædagogstuderende kan opleve ned til 11 ugentlige undervisningstimer – resten af uddannelsen må forgå som hjemmestudier.

Fremdriftsreformen som en sorteringsreform efter erhvervslivets principper skal fjernes. Elever og studerende skal have de reelle undervisningstimer på studierne.

Uddannelsesreformen, der giver adgangs begrænsning på erhvervsskolerne, udelukker mange unge fra overhovedet at komme ind på en faglig uddannelse. Manglen på praktikpladser betyder, at over 10.000 unge ikke kan gøre deres uddannelse færdig.

Arbejdsgiverne skal holde op med at hykle mangel på kvalificeret arbejdskraft og i stedet tvinges til at oprette de nødvendige praktikpladser.

Diskriminationen af unge med anden etnisk baggrund skal stoppes. De skal have samme ret til arbejde, uddannelse, og bolig. De skal sikres den nødvendige danskundervisning. Modersmålsundervisning skal hverken være med brugerbetaling eller overlades til religiøse og private skoler.

Der skal skaffes langt flere almennyttige ungdomsboliger og kollegier, der er til at betale.

Retten til en bolig er tilsidesat til fordel for profit på salg af og udlejning af boliger. Ungdommen er overladt til tilfældige fremlejerers tilfældige vilkår med absurde boligudgifter til følge.

Den kriminelle lavalder skal følge myndighedsalderen og sættes op til 18 år. Det virkelige kriminelle er at nægte unge arbejde, uddannelse og et sted at bo.

For at kunne stå op imod kapitalens offensiv og EU's nyliberalistiske konkurrencestat, der søger at splitte de unge op i A-, B- og C-hold, må de organisere sig til fælles og solidarisk kamp. Det kræver stærke masseorganisationer – faglige, uddannelses- osv. – og det kræver opbygningen af stærke revolutionære organisationer. Kun organisation kan slå angrebene tilbage.

DKU må i den kommende periode udvikles med mange nye medlemmer hen imod en bred revolutionær organisation, der kan spille sin rolle i den unge generations kamp og være med til at vise vejen mod et socialistisk samfund.

Kun et samfund uden privat ejendomsret og reklamefinansieret ideologisk undertrykkelse kan skabe lige muligheder for alle til at skabe, bidrage og leve i et samfund uden undertrykkelse. Arbejderklassens unge må kaste sin energi ind på at skabe og udvikle fremtidens socialistiske Danmark.

Bryd den kapitalistiske offensiv! Bryd med blokkene!

Arbejderpartiet Kommunisternes 6. kongres erklærer, at det er nødvendigt, at der opbygges et bredt alternativ til de to dominerende blokke, og at den folkelige modstand mod de nyliberale angreb på arbejderne og det store flertal styrkes og synliggøres.

Valgkampen er i fuld gang, og millioner ruller til annoncer og spindoktorer på overtid. For de to blokke gælder det om at overtrumfe hinanden i at banke hårdere på arbejdsløse og flygtninge. Til gengæld tales der ikke om den stadig mere reaktionære udvikling af og i EU, eller om krigene, oprustningen og de planlagte 30 milliarder til nye krigs-fly. Der tales ikke om Danmarks rolle i den ny kolde krig i Europa og NATO's fremrykning til Ruslands grænser.

Fire år med Helle Thorning's regering og 'rød blok' har været en skuffelse for de fleste af dem, som bragte dem til regeringsmagten og håbede, at en ny regering ville betyde et politisk kursskifte og en anden politik i forhold til blå blok, Fogh- og Løkke-regeringerne.

De to blokke er grundlæggende enige i retningen og i gennemførelsen af EU's nyliberale økonomiske politik. Uenighederne drejer sig om tempo, om taktik, ikke om principperne.

Årene med SRSF og SR som regering har igen vist, at 'rød blok' og 'blå blok' i dansk parlamentarisk politik begge er udtryk for den herskende klasses, kapitalens og borgerskabets interesser.

Der findes ikke et parlamentarisk alternativ til de to blokke, kun partier, der tilhører eller støtter den ene eller den anden. Der er ingen, som afviser begge blokkene og dermed det faktiske to-parti-system.

Arbejderpartiet Kommunisterne konstaterer samtidig, at det er ikke først og fremmest er i folketinget, at de asociale nedskæringer og løndumpingpolitikken, krigspolitikken, EU-politikken og de fremvoksende fascistiske og racistiske kræfter skal slås tilbage. Folketingsflertallet i 'rød' og blå blok støtter

disse politikker og denne udvikling.

Kampen afgøres uden for folketinget, på arbejdspladserne, på gaderne – ved organisering og aktion, gennem arbejderne kamp, ved massekampe og folkelige bevægelser.

En stemme på 'rød' blok er en stemme for fire år mere af det samme

Thorning-regeringen har gennemført den ene forringelse af de sociale ydelser efter den anden – dagpenge, efterløn, pensionsalder, kontanthjælp osv. Den har lockoutet skolelærerne og gennemført en hel stribe uddannelsesreformer, som skal tilgodese erhvervslivets krav. De gavner hverken børnenes udvikling eller de unges fremtidsmuligheder, og presser samtidig ansattes arbejdsforhold til det yderste – for en ringere løn.

Den offentlige sektor udpines og underbemandes, mens de ansatte piskes til at arbejde mere og hurtigere – med brutale konsekvenser for syge, ældre, børn og unge, for det store flertal.

Regeringen har fortsat ophørsudsalget af den nationale selvstændighed – og af nationale værdier som ved salget af DONG til spekulantgruppen Goldman Sachs.

Den har også fortsat Danmarks rolle som amerikansk krigslakaj med deltagelse i krigene i Mellemøsten og Afrika. Den har indført EU's patentdomstol og vil indlemme Danmark i monopolernes bankunion og i handelsaftalen TTIP mellem EU og USA. Sammen med Løkke og Co. vil den have den danske retsundtagelse afskaffet ved en folkeafstemning kort efter folketingsvalget.

En stemme på 'rød blok' er en stemme for fire år til med samme politik.

Blå blok er intet alternativ

Blå blok er intet alternativ. Den førte og vil fortsætte de samme nedskæringer, lidt værre. De samme stramninger, lidt styggere. Hvis de ellers kan komme igennem med dem, fordi Løkke og Co. også fremprovokerer en kraftig folkelig modstand.

Anders Fogh fik for alvor Danmark ind på nyliberalismens og de imperialistiske kriges vej som drabant for USA og NATO. Luksus-Løkke beviste sin uegnet til at lede landet, da den af begge blokke fuldstændig uventede kapitalistiske økonomiske verdenskrise brød ud i 2007-08 og Danmark tømtes for hen imod 200.000 arbejdspladser.

Blå blok har meldt ud, at man vil nedlægge de fem regioner og overlade hele sygehusdriften til 'professionelle bestyrelser'. Det er et springbræt for totalprivatisering af hospitalsvæsenet, så det også kan afhændes til udenlandske spekulanter. En kommende Løkke-regerings 'Dong-projekt'.

Stem blankt – og styrk kampen uden for folketinget

Både Løkke og Thorning vil lade ar-

bejderne, almindelige ansatte, arbejdsløse og folk på overførselsindkomster betale, så kapitalisternes profitter sikres, og bankerne og børsspillere fortsat kan spekulere. De står sammen om at trykke arbejdsløse og folk uden for arbejdsmarkedet ned i skidtet. De fører klassekamp mod arbejderklassen og alle arbejdende og bruger arbejdsløse, bistandsmodtagere, flygtninge og indvandrere som syndebukke.

Resultatet er systematisk løndumping og reallønsfald, systematisk skabelse af et dansk lavtlønsarbejdsmarked og en udstødt gruppe af 'working poor', og en endnu mere udstødt gruppe af kontanthjælpsmodtagere på forskellige ydelser uanset etnicitet.

En øredøvende reaktionær propaganda bruges til at splitte arbejderne modstand og forhindre en fælles kamp fra alle, der rammes af de nyliberale kapitalistiske offensiv.

I begge blokke er der partier, som fungerer som regeringernes 'sikkerhedsnet' og som en social profil, der skal lænke vælgerne til netop deres blok.

Det er for de blå Dansk Folkeparti, som med fremmedfjendtlighed sår splittelse i arbejderklassen og befolkningen.

For en 'rød' regering er det SF og Enhedslisten, der fremstiller sig som garanter for, at den fører en progressiv politik, men når det kommer til stykket alene er garanter for mere Thorning.

Der er ingen af folketingsvalgets partier, der ikke er fanget i blokpolitikken og blokspillet. Heller ikke det nye Alternativet.

Det betyder, at enhver stemme, der afgives på de opstillede partier, bliver en stemme for enten Lars Løkke eller Thorning Schmidt som statsminister.

Derfor opfordrer Arbejderpartiet Kommunisterne til, at der stemmes blankt ved folketingsvalget i protest mod blokregimentet og deres reaktionære politik – og til at styrke kampen uden for folketinget.

Enten en fremtid med socialisme – eller ingen fremtid

Her gengives første afsnit i centralkomiteens beretning til APK's 6. kongres den 22-24. maj 2015. Beretningen blev grundigt diskuteret og efterfølgende vedtaget. Den vil udkomme både i en trykt udgave og i en netudgave.

Det er tre år siden, vi afholdt partiets 5. kongres, og det er 15 år siden, vi i april 2000 stiftede APK med det faste forsæt at opbygge arbejderklassens revolutionære kommunistiske parti for det 21. århundrede.

Det er den vej, vi følger, og som vi skridt for skridt, fra kongres til kongres, arbejder videre på og stadig opnår nye resultater med.

Opgaven er at skabe et stærkt, hærdet og kampprøvet parti, som vil være i stand til at lede arbejderklassen og dens allierede i en revolutionær situation: en situation kendetegnet ved, at de herskende ikke længere kan regere som før, og de beherskede ikke længere vil lade sig regere som hidtil.

Det er partiets opgave at sikre, at den revolutionære situation udvikler sig til et stormløb mod kapitalismen og dens stat for at sætte det gamle rådne system på porten og opbygge et nyt socialistisk samfund under arbejderklassens ledelse.

Det er i lyset af dette, hele vores kamp for opbygningen af partiet skal ses.

Vi virker som marxist-leninister i en dramatisk tid, hvor det internationale bourgeoisi har udløst en vedvarende og altomfattende krig mod arbejderklassen og folkene. Den retter sig mod alle de resultater, der blev opnået gennem de store antifascistiske, antiimperialistiske og demokratiske kampe og de gigantiske kampe for at opbygge nye socialistiske samfund i det 20. århundrede.

De revisionistiske og kapitalistiske kontrarevolutioner i det 20. århundrede sidste halvdel banede vejen for et fortsat felttog for at dreje historiens hjul tilbage og berøve det store flertal alle de tilkæmpede rettigheder og fremgange. Dette felttog blev til et lavine-

**APKs
6. kongres**

agtigt skred, da socialismen forsvandt som socialt system og imperialismen etablerede sin 'nye verdensorden' af kriser og permanente krige.

Denne kaotiske kapitalistiske 'orden' har stødt det store flertal af mennesker i verden ned i øget fattigdom og elendighed, mens et fåtal milliardærer og mangemilliardærer ejer mere end klodens milliardmasser. Den har drevet millioner på flugt fra bomber og ødelæggelser i den største flygtningestrøm, der er set siden afslutningen af 2. verdenskrig. Løfterne om en ny og fredelig tid med sociale fremskridt og alsidig fremgang for folkene og nationerne viste sig at være bluff og propaganda.

Imperialismens kendetegn er intakte, siden Lenin analyserede dem, og de gør sig gældende i forstærket grad, når den ikke skal bekæmpe, konkurrere med eller tage hensyn til eksisterende socialistiske samfund i en skæbnekamp på liv og død.

Imperialisme betyder reaktion på alle felter: krig, forstærket udbytning, større elendighed, parret med åndelig formørkelse og hetz mod alt progressivt.

De reformer – i ordets virkelige betydning af sociale fremskridt – til gavn for arbejderne og folkene verden over, som den eksisterende socialisme var med til at fremtvinge, bliver rullet tilbage over hele linjen. De erstattes med nutidens asociale nedskæringer, som af demagogiske grunde også kaldes reformer, men kun har ét formål: at forgylde den herskende klasse, kapitalisterne, de rige, på arbejderne og det store flertals bekostning.

De landvindinger, som var et resultat af de allieredes sejr over fascismen og Nazityskland, undermineres og er under voldsomt pres. På felt efter felt ses den reaktionære tendens og retningen baglæns mod tidligere historiske perioder, før revolutionerne og arbejderne indtog på den historiske scene. Også de

nordiske 'velfærdssamfund', som blev oprettet for at dæmme op mod revolution og socialisme, er pillet ned igen eller er ved at blive det. De erstattes med EU's discountmodel, som i rasende fart er på vej nedad i et bundløst gab. 'Reformerne', som de græske arbejdere, unge og pensionister, hele folket, er blevet påtvunget, viser, at det asociale ræs nedad ikke stopper ved sultegrænsen.

Danmark er i takt med den nordiske, socialdemokratiske 'velfærdsstats' demontering blevet forvandlet til en aggressiv, permanent krigsførende nation. Vores regeringer er uanset farven parat til at imødekomme enhver amerikansk opfordring til at sætte nye soldater og deres liv og lemmer ind i krigstogter mod andre lande fjernt fra de danske grænser, ikke mindst siden Anders Fogh Rasmussen – krigsforbryder, imperialist og lakaj for USA – gennemførte det nyliberale 'systemskifte' fra 2001, og efter starten på USA's endeløse krig mod terror samme år.

Danmarks forsigtige deltagelse i USA's og NATO's krig mod Serbien blev afløst af en rolle i forreste række med kamptropper og bombefly i Afghanistan, Irak, Libyen og igen i den nuværende krig i Irak og Syrien. Danmark er i front i NATO og støtter en militær fremrykning til og langs den russiske grænse, med de nordiske lande som krigsalliancens nordflanke med en særlig rolle i de baltiske lande og Østersøen.

Det danske samfund oprustes og militariseres, med øget politi og overvågning og nye enorme milliardudgifter til pansrede mandskabsvogne og nye kampfly, og det sker samtidig med, at den sociale nedrustning har taget fart efter EU's nyliberalistiske anvisninger og diktater.

Et flertal i Danmark har igennem årtier sagt nej til unionsbygningen – fra Maastricht til euroen.

I begge disse tilfælde vandt unionsmodstanderne folkeafstemningerne, selvom begge regeringsalternativer og store folketingsflertal ville integreres. Skepsis og modstand mod EU-projektet er ikke blevet mindre efter eurokrisen, hverken i Danmark eller andre EU-

lande, eller i nabolande som Norge, der har holdt sig udenfor.

På trods af det er de to blokke enige om, at de danske EU-undtagelser skal afskaffes. I første omgang er man enige om at gennemføre en folkeafstemning for at eliminere retsundtagelsen.

EU er monopolernes union, statsmonopolkapitalismens overstatslige organisme, der udplyndrer arbejderklassen og befolkningsflertallet.

EU's politik er lig med reallønsnedgang, arbejdsløshed og bitter konkurrence, nedskæringer af den offentlige sektor både med hensyn til ansatte og sociale ordninger (bortset fra militær og politistatsfunktioner). EU-politikken gennemføres punktligt af medlemslandene, mens den rådne bank- og finanssektor får stillet nærmest ubegrænsede midler til rådighed, som det skete under den økonomiske krise fra 2007-08 og frem. Det er fulgt op med stabilitetsmekanismer og senest en bankunion.

EU og det indre marked sikrer ikke borgerne arbejdspladser og en anstændig løn.

EU sikrer ikke fred i verden, eller bare i Europa, som igen er skueplads for en reaktionær krig – nu i Ukraine, hvor EU støttede et statskup og spiller en aktiv rolle i Kiev-regeringens krig mod sin egen befolkning i Donbass-regionen.

EU's militær og politi trænes til at slå sociale opstande i medlemslandene ned, og EU er omskabt til et Fort Europa med bevogtede grænser, hvor

militær kan sættes ind mod de krigsflygtninge, der krydser Middelhavet i overfyldte både.

EU er de gamle europæiske kolonimagters forsøg på endnu en gang at spille en global rolle som imperialistisk supermagt. Det fører igen til katastrofe.

I perioden siden vores seneste kongres i 2012 har Danmark været regeret af socialdemokraterne i spidsen for 'rød' blok. Først i koalition ikke bare med De radikale, men også med SF – og siden salget af DONG til den globale finansspekulant Goldman Sachs med De radikale alene.

APK advarede ved folketingsvalget i 2011 mod illusioner om, at en socialdemokratisk ledet regering ville føre en progressiv politik og rulle den asociale EU-reformpolitik tilbage, som det blev forkyndt af både partnerne S og SF og af Enhedslisten og dens trotskistiske og revisionistiske støttepartier.

Ikke bare fortsatte SRSF- og SR-regeringerne den nyliberale EU-dikterede politik på alle områder, den satte også tempoet op. Den viste sig snart som en brutal arbejdsgiverregering med den 25 dage lange lockout mod landets folkeskolelærere i 2013. Lockouten indledtes for at gennemtvinge en folkeskolereform på lærernes bekostning i form af længere arbejdstid og ringere arbejdsforhold. Denne reform skal udanne skoleungdommen som soldater i 'konkurrencestaten' – et begreb, som

har afløst 'velfærdsstaten' i socialdemokratisk retorik. Folkeskolereformen var en del af en hastig galop i retning af markedsgørelse af uddannelserne. En lang række andre 'reformer' har samtidig forringet dagpenge, kontanthjælp, førtids- og fleksjobordninger og hævet efterlønsalderen og pensionsalderen.

Alle disse asociale reformer – og ligeledes krigsdeltagelsen og EU-tilpasningen – gennemføres af brede flertal i folketinget. Enhedslistens rolle har været at afsætte et fingeraftryk for at afbøde enkelte kortsigtede virkninger af groveste nedskæringer, f.eks. af dagpengene, og fungere som det sociale alibi for en arbejderfjendsk og reaktionær nedskærings- og krigsregering.

Det må konstateres, at der i Danmark findes tre reformistiske socialdemokratiske partier med plads i folketinget.

I løbet af Thorning-Schmidts regeringsperiode er illusionerne om regeringens progressive karakter, eller muligheden for at få den til at føre en progressiv politik, blevet stadig færre i takt med de reaktionære overgreb. APK anbefalede ved valget i 2011 at stemme blankt, og gør det igen i 2015. Denne gang er der en væsentlig større forståelse for vores holdning. Kampen må rette sig imod begge regeringsalternativer og deres parallelle politik, for at skabe et folkeligt og revolutionært alternativ

til dem begge.

APK og vores medlemmer har deltaget aktivt i mobiliseringen og kampene mod nedskæringsreformerne. Vi arbejder for at styrke kampenes militans og politiske karakter, uden taktiske parlamentariske hensyn til statsministeren og 'rød' blok. Lærerlockouten var en øjenåbner for mange og blev imødegået med en eksemplarisk forsvarskamp. Lærernes fagforeninger spillede en positiv og progressiv rolle – i modsætning til det åbenlyse fravær af LO og store forbund i kampen mod dagpengereformen og de øvrige asociale reformer med brodden mod arbejdere og lønmodtagere.

Vores parti har spillet en betydelig rolle i kampen mod de imperialistiske krige og dansk krigsdeltagelse. Vi har i forbindelse med den fornyede deltagelse med fly, bomber og personel i Irak i den nuværende krig i Syrien og Irak deltaget i en række initiativer til styrkelse af krigsmodstanden, heriblandt aktionsdagen Tid til fred den 6. april 2015 og kampagnen Nej tak til nye kampfly.

Kampen mod militarisering af samfundet og udviklingen hen imod en politistat er samtidig blevet stadig vigtigere.

Vi har siden partiets stiftelse været aktive i kampen mod genoplivning af fascisme og nazisme i Danmark og Europa, som ikke mindst har taget fart efter krisen i 2008. Vi støtter Folkebevægelsen mod Nazisme og det antifascistiske tidsskrift Håndslag, som fører modstandskampens historie og perspektiver op til i dag, og vi støtter alle aktive antinazistiske og antifascistiske initiativer af folkelig karakter.

APK er medlem af og har altid støttet Folkebevægelsen mod EU som den konsekvente modstanderorganisation, der slås for at bringe det danske medlemskab til ophør og få Danmark viklet ud af Unionen. Vi er aktive i dens arbejde, i lokalkomiteerne og i kampagnerne, også op til EU-parlamentsvalget i maj 2014, der sikrede et pænt valg for Folkebevægelsen med fortsat repræsentation.

Vi mener, at spørgsmålet om dansk

udtræden skal sættes på dagsordenen – blandt andet op til og i forbindelse med situationen i Storbritannien og den lovede folkeafstemning dér.

I løbet af kongresperioden har partiet styrket sin position på en hel række områder. Vi oplever en større interesse for vores politik, linje og holdninger og en større interesse for revolutionær teori og ideologi, for marxismen-leninismen.

Det afspejler sig blandt andet i en udvidelse af sympatisør- og vennekredsen og en tilgang af nye medlemmer, i interessen for Oktober Støttekreds, vores butikker og arrangementer, seminarer og sommertræf.

1. maj på Den røde plads i Fælledparken og Rød 1. maj i Munkemose Odense er blevet faste etablerede bestanddele i klassekampsmobiliseringerne.

Vores revolutionære medier bringer partiets analyser og politik ud i stadig bredere kredse. Bladet Kommunistisk Politik er blevet til et månedsblad med udvidet sidetal, samtidig med at der er sket en kraftig udvikling af den daglige netavis KPnet og dens udgave på Facebook. Samtidig er der udvidet med en særlig blogsektion, som rækker bredt ud. Vi har også satset på at udvikle medier som KPnetTV, der har kunnet fejre sin femårsdag som en unik foreteelse i mediebilledet med sine klassekampsportager, og det nye Oktober Radio, der kan gå i dybden med en lang række forhold og på nettet bringe oplæg, diskussioner og debatter rundt om i landet.

De forskellige medier samles på KPnet og KP Netavisen på Facebook og bliver stadigt mere aktive og skarpere elementer i en stadig skærpet klassekamp.

Det er en kort status over nogle af vores resultater, som bekræfter, at den linje, som blev lagt og besluttet på den 5. kongres, har vist sig at være rigtig. Den er ført ud i livet med fine resultater på rigtig mange områder.

Her på den 6. kongres kan vi konstatere, at partiet står i en gunstig situation med gode muligheder for fremgang og nye resultater. Det er en kendsgerning, at vores situation ikke har været mere

**APKs
6. kongres**

Ud over de dokumenter, vedtaget på APK's 6. kongres maj 2015, der findes i dette nr. af Kommunistisk Politik, kan du finde mere på nettet eller bestille et trykt eksemplar af

**Centralkomiteens beretning
og af
Handlingsprogrammet
FÆLLES KAMP MOD
KAPITALENS OFFENSIV OG
KRIGSPOLITIK**

*www.apk2000.dk
Samt kongrestema på kpnet.dk*

positiv og løfterig end nu.

I 2014 fejrede vi sammen med vores broderpartier 20-året for stiftelsen af Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer, blandt andet med et flot festmøde med deltagelse af alle partierne i Istanbul, Tyrkiet. Den er en bevægelse i fremgang – med flere partier og større indflydelse i de enkelte landes liv end nogensinde. I lande som Tunesien og Burkina Faso spiller partierne en nøglerolle i udviklingen af de revolutionære kamp.

Igennem de første 20 år er der skabt et stærkt kampfællesskab og en stadig større og gensidig forståelse af revolutionen og dens problemer globalt og i de enkelte regioner.

De årlige verdenskonferencer, som IKMLPO (der globalt er bedre kendt under sin spanske forkortelse CIPOML) afholder, analyserer og fastlægger de generelle opgaver for de marxistisk-leninistiske partier. Det samme gør de årlige regionale konferencer – herunder den europæiske – for deres regioner med deltagelse af partierne dér.

Konferencen har udviklet en generel linje på forskellige områder – herunder en taktisk platform for den revolutionære kamp og platforme for udviklingen af revolutionære fagforeninger og faglige kamp og for kvindernes og ungdommens kamp.

Konferencen udsender tidsskriftet Unity & Struggle to gange om året på en række sprog. En del af artiklerne og konferencens dokumenter oversættes til dansk. Konferencen er også initiativtager og arrangør af de antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejre, som unge kammerater fra partiet og DKU og andre revolutionære unge deltager i med stort udbytte – senest i 2014 i Tyrkiet.

Vores parti har været medlem af IKMLPO siden sin stiftelse for 15 år siden og forsøger at leve op til vores internationalistiske forpligtelser i bevidstheden om, at arbejderklassens revolutionære kamp er international, og at hver sejr, men også hvert nederlag på internationalt plan også er vores.

Det er i hele denne positive situation både for vort parti og vor bevægelse, at vi tager fat på den 6. kongres for at gøre status og fastlægge de grundlæggende retninger og retningslinjerne for den kommende treårige kongresperiode. Kongressen er grundigt forberedt gennem en lang række oplæg og diskussioner siden anden halvdel af 2014, som ikke bare har været holdt internt i partiet, men inddraget sympatisører og venner.

En af kongressens vigtige opgaver er at vedtage et nyt generelt handlingsprogram til afløsning af det nuværende fra stiftelseskongressen i april 2000. Det er for længst overhalet af de nationale og internationale udviklinger, blandt andet med terrorkrigen fra 2001 og den økonomiske verdenskrise siden 2007-08.

Flere ungdomsgenerationer er vokset op. Dels generationen, der måtte rejse sig mod krigen og dansk krigsdeltagelse og mod ødelæggelsen af de sociale landvindinger, som den gjorde under parolen 'Velfærd til alle'. Dels den mishandlede nuværende krise-generation, som måtte stå i kø for et job i Netto, og som kapitalismen ikke tilbyder en sikker fremtid. Det er en generation, der som den første i umindelige tider vil være ringere stillet end forældregenerationen.

APK har igennem denne periode fastlagt vores konkrete politik med en række udtalelser og mere begrænsede programmatisk platforme på forskellige områder. Men der er igen brug for et sammenhængende perspektiv og prioriteringer. Derfor vil vi drøfte og vedtage et handlingsprogram, der dækker hele den danske klassekamp på alle felter og for alle generationer.

Kongressen vil også arbejde videre med vores perspektiv – med retningslinjerne for og partiets program for op-

bygningen af et socialistisk Danmark. Hovedfokus er netop på opbygningen af socialismen efter revolutionen, efter etableringen af arbejderne klasseherredømme – også kaldet proletariats diktatur – og afskaffelsen af privateje af de afgørende produktionsmidler og deres følgende samfundsgørelse.

Enten en fremtid med socialisme – eller ingen fremtid. Det er det reelle valg, der stiller sig. Og ikke bare for den unge generation. For alle, og nu!

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med

kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet - hver dag

KPnetTV

Reportager fra gaden på youtube

KPnetavisen Facebook forum

Twitter @kpnetdk

Lyt til Oktober Radio på speaker

Deltag på kpnet.dk/blogs

Tegn abonnement på månedsbladet
Kommunistisk Politik

kontakt: kompol@apk2000.dk

100-året for kvinders stemmeret – men ikke for arbejdsløse og fattige

Af Dorte Grenaa

100-året for kvindernes stemmeret med grundloven 5. juni 1915 fejres med glitter og glamour. Her midt i en valgkamp er alle sejl sat til med skåltaler og hurraråb. Festen for den store nationale enhed, hvor alle gode kræfter gav Danmarks kvinder deres demokratiske ret til at stemme, er i gang.

Der er også lidt plads til små bekymrede panderynker over de få skønhedspletter, der trods alt er tilbage. Det er jo valgkamp. Der skal scores vælgere. Sidste valgkamp "Blå Bjarne" er blevet til denne valgkamp "Røde Lone", som er imod de asociale konsekvenser af de nyliberale reformer. Spindoktorer skal have lavet tilbageskridtene for flertallet af kvinderne om til de rene fremskridt, hvis man bare stemmer på dem og deres.

Stemmeret til kvinder er et stort demokratisk fremskridt. Ingen tvivl om det.

Der er bare det med det her 100-årsjubilæum, at ikke alle kvinder og heller ikke alle mænd fik stemmeret dengang.

Ingen stemmeret til arbejdsløse

Magthavernes historiefortælling er, at mænd fik stemmeret i 1849, mens kvinderne blev holdt ude til 1915. Fakta er, at indtil 1915 havde kun cirka 15 procent af befolkningen stemmeret – nemlig mænd med en vis formue og position.

"F'erne" – fruentimmere, folkehold, fremmede, forbrydere, fjolser og fattige – havde ingen stemmeret.

De herskendes fortælling om et samfund uden klasser og uden klassekamp er uden bund i virkeligheden. Ren skønmalning.

Efter grundloven 1915 var det fortsat sådan, at blev man arbejdsløs, mistede man stemmeretten. Kom man på fattighjælp, fik man først sin stemmeret igen, den dag man havde betalt sin fattighjælp tilbage. Det gjaldt både for ar-

Den internationale kvindekonference i København 1910.

I 2015 havde næsten en halv million, der lever, bor og arbejder i Danmark fortsat ikke stemmeret - hovedparten indvandrere

bejderklassens kvinder og mænd.

Først fra 1961 med ændringerne i Forsorgsloven kunne man ikke længere fratages sin stemmeret, fordi man var på fattighjælp og offentlig forsørgelse.

I dag mister man for fortsat sin stemmeret, hvis man bliver gjort økonomisk umyndig.

Skellet mellem klasser og ikke køn

På det berømte foto af kvindeoptøget fra 1915 går de borgerlige kvinder i takkeoptog for stemmeretten til den selv-samme danske konge, der få år senere gjorde sig bemærket med et mislykket statskup mod grundloven.

Det egentlige pres for valgret kom imidlertid fra en hel anden kant, nemlig fra arbejderbevægelsen, der havde vokset sig stærk, og som på den internationale scene gennemførte den russiske socialistiske revolution i 1917.

Kvindernes stemmeret var et af hovedkravene, da Kvindernes Internationale Kampdag blev indstiftet af Clara Zetkin og den socialistiske kvindebevægelse i 1910.

At kvinder fik stemmeretten, skyldtes deres egen kvindekamp, arbejderbe-

vægelsens og de progressive kræfters kamp som en del af datidens klassekamp.

Reaktionen kæmpede med næb og kløer mod kvinders valgret ud fra samme reaktionære kvindesyn som i dag. Borgerskabets kvinder sprang i målet og udråbte sejren, da kvinder med formue og egen indtægt kunne få stemmeret – så skidt med arbejderklassens kvinder og mænd og de fattige.

Ligesom de i dag kæmper for flere kvinder på topposter og bedre karrieremuligheder og har samme klasseforagt for deres "medsøstre" fra arbejderklassen.

At der sparkes til de arbejdsløse, syge og fattige, og at de holdes udenfor, det slår ingen skår i glæden. Hverken for hundrede år siden eller ved 100-årsjubilæet i dag.

Det egentlige skel i kampen for kvinders rettigheder, ligestilling og frigørelse går ikke mellem mænd og kvinder. Hverken dengang eller nu.

Det går mellem progressive og reaktionære kræfter, det går mellem samfundets klasseskel, hvor der er både mænd og kvinder på begge sider.

Mindeord ved Frede Klitgårds død

Frede Klitgård døde 92 år gammel den 5. juni.

Frede var uddannet som typograf. Fra 1942 deltog han i en række stadig mere effektive aktioner tilknyttet modstanden i Århus – ikke mindst jernbanesabotager.

I 1943 blev hans gruppe optrevlet. Nogle af medlemmerne blev dødsdømt og henrettet. Frede blev på grund af sin unge alder idømt livsvarigt tysk tugthus, som han skulle afsone i Dreierbergen ved Rostock.

Han overlevede og kom til Danmark kort før krigsafslutningen med en af de hvide busser.

Hans oplevelser gjorde ham til kommunist, først i DKU, på et tidspunkt som landssekretær, og siden som journalist på Land og Folk. Som Moskva-korrespondent dækkede han den berygtede 20. kongres i 1956, og han blev et par år senere udvist af Sovjetunionen. I 1962 brød han med DKP på grund af partiets følgagtighed over for de nye sovjetiske magthavere, og var med til at danne den nye marxistisk-leninistiske bevægelse i Danmark. Han tilslut-

Frede Klitgård 1923 - 2015

tede sig senere Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister og var til sin død medlem af Arbejderpartiet Kommunisterne.

En af hans vigtigste indsatser for modstandsbevægelsen har ligget efter krigen, hvor nazismen blev slået, men ikke udryddet. Frede Klitgård var til sin død formand for veteranorganisationen Aktive Modstandsfolk og var i

mange år også formand for Folkebevægelsen mod Nazisme. I årtier ydede han en stor indsats for helbredssvækkede modstandsfolk, blandt andet gennem en række erstatningssager. Som redaktør af det antifascistiske tidsskrift Håndslag i mere end 20 år virkede han for at fastholde modstandskampens ægte historie og idealer mod en stadig mere omsiggribende historieforfalskning. Kort før sin død fik han afsluttet redigeringen af et stort udvalg af hans artikler, som vil udkomme som bog i løbet af sommeren.

Med Frede Klitgård er en af de store antifascistiske kæmpere gennem et helt liv og et af de sidste vidner fra den væbnede modstandskamp gået bort. Frede holdt aldrig op med at kæmpe. Hans tro på modstandsbevægelsens idealer og en bedre fremtid for menneskene forblev usvækket.

Æret være Frede Klitgårds minde!

Arbejderpartiet Kommunisterne
Centralkomiteen

6. juni 2015

Frede Klitgård – modstandsmand, kommunist, redaktør 1923 - 2015. Kort biografi.

Født 7. januar 1923 i Århus. Kalde-navn: Klit. Senere brugt som signatur i mange år som redaktør af modstandsbladet Håndslag m.v. Udlært som typograf (håndsætter) på Aarhus Stiftstidende.

Søn af malersvend Frede Marinus Klitgård og Alma Klitgård, født Jensen. Tre andre børn: Tvillingesøster Solveig (økonoma/kok), Elin (lærerinde, viceskoleledende), Mary (navneforandring til Gitte, farmaceut).

Sabotør

I sommeren 1942 var Frede initiativtager til sammen med kammerater at danne en modstandsgruppe. Det var

også en art demonstration og kritik af 'de gamle', som var passive og intet foretog sig imod besættelsen. Gruppen startede med at klippe tyske telefonledninger ned, punkterte nazivenlige forretningsfolks biler, fjernede tyske skilte og lignende mindre aktioner.

Efter kontakt med to andre grupper med lidt ældre folk, der som kommunister 'bar' modstandsbevægelsen i Århus, deltagelse i fremstilling og distribution af illegale blade (Frit Danmark og Land og Folk). Medvirken i store opsigtsvækkende og populære sabotageaktioner, f.eks. ved samtidige storbrande i savværker, tømmerhandler og et modelsnedkeri, der fremstillede barakker m.v. til tyskerne.

I Århus havn sænkede sabotørerne danske skibe, der transporterede kød, flæsk, smør og æg til Tyskland. På et værft i lystbådehavnen brændte sabotørerne to hurtigbåde, da de var klar til at blive afleveret til tyskerne. Udførte mange småsabotager imod jernbanevogne, der var lastet med tysk krigsmateriel eller danske levnedsmiddelprodukter, ved at hælde sand i hjuljerne.

I marts 1943 fik sabotørerne kontakt til den britiske sabotageorganisation Special Operations Executive (SOE), der støttede de europæiske modstandsbevægelser med instruktører, sabotagemateriel og våben til de illegale hære.

Sabotage af 'Den Jyske Samleskinne'

Nu blev sabotage af den tyske trafik til og fra Norge-Finland-Østfronten et hovedmål. De århusianske grupper kom op på hen ved 70 mand, og da der blev indledt samarbejde med grupper i bl.a. Ålborg, Randers, Horsens, Fredericia og Vejle, blev effekten af de koordinerede aktioner ganske betydelig.

Det vakte tysk bestyrtelse og hævn-tørst, at Fredes gruppe afbrød 'Den Jyske Samleskinne'. Det var navnet på et nyt skandinavisk el-samarbejde. Elektricitet fra Finland, Norge, Sverige og Danmark blev samkørt. Elkraften blev samlet i Århus, hvorfra den i et nybygge, separat højspændingsanlæg blev sendt til Tyskland.

Rustnings-fabrikker og skibsværfter i Flensburg, Kiel og Lübeck m.v. blev ved aktionen lagt stille i flere døgn. Først efter komplicerede reparationer kunne el-leverancerne genoptages.

Krigs'ret'

Under den militære undtagelsestilstand blev Fredes karriere som sabotør brat standset den 16. september 1943 – to uger efter den første store opstand med folkestrejker, undtagelsestilstand og trusler om dødsstraf. Frede var på cykel i færd med at flytte noget sabotagemateriel, da nogle bomber detonerede og sendte ham ud på en voldsom flyvetur.

Da han kom til bevidsthed, sad en dansk strisser overskrævs på hans bryst og sigtede på ham med en pistol. Han blev bragt til politistationen i Viby, en vestlig forstad til Århus, lagt i håndjern og forsynet med fodlænker.

Mange mennesker stimlede sammen og krævede højlydt fangen frigivet. Politiet fik forstærkning på ca. 50 mand fra Århus og splittede folkemængden. Det var første gang, politiet havde fanget en sabotør med tilknytning til SOE, men trods truslen om dødsstraf blev Frede samme aften kørt til Århus og udleveret til tyskerne. I tæt samarbejde med det hemmelige tyske politi – Gestapo – lykkedes det politiet at optrevle sabo-

tørgrupper i Århus og Randers.

Ved en krigs'ret' den 23. oktober på Østergades Hotel i Århus blev fire Randers-sabotører dømt til døden. Ved en anden krigs'ret' den 24. oktober i Århus Oliemøllens nye kontorbygning i Brunsgade fældede tyskerne dom over 14 århusianske sabotører, der havde samarbejdet med Randers-gruppen.

Tre blev idømt dødsstraf, mens andre blev idømt livsvarigt tugthus eller andre strenge straffe. Fem af de dødsdømte blev den 2. december 1943 henrettet ved skydning på de militære skydebaner i Skæring nord for Århus. En af de dødsdømte blev henrettet separat den 30. december 1943 på en kaserne i Århus.

Frede returnerede med familien til Danmark i 1958 efter nogle begivenhedsrige år, hvor han bl.a. havde været tæt på den kontrarevolutionære Nikita Hrustjov og hans spekulative revisionisme i 'opgøret med Stalin'.

Frede virkede derefter på Land og Folk som politisk redaktør og redaktionssekretær. Han fik bl.a. i søndagsudgaven af avisen indført meget populære og oplysende dobbeltsider, hvor ny og ældre kunst blev belyst sammen med deres skaberes biografier.

Arkitektens Forlag

Fredes kone Anelise fødte i 1957 en søn, der fik navnet Per. Nogle år senere blev Anelise revet væk af et pludseligt, meget voldsomt angreb af kræft. Det viste sig, at hendes egen læge var mangeårig morfinist og havde behandlet hende så sløset og uforsvarligt, at han blev frataget retten til at praktisere.

På grund af det kommunistiske partis følgagtighed og massive støtte til Hrustjov i dennes kampagne imod Kina og Mao brød Frede noget larmende med DKP i 1962.

Han blev ansat på Arkitektens Forlag, hvor den kendte byplanlægger Poul Erik Skriver var redaktør i mange år, og medvirkede i produktionen af forlagets hæfter og bøger, der ofte indbragte eftertragtede priser på det internationale bogmarked for fremragende typografi og layout.

I 1974 blev Frede ramt af en blodprop i hjernen, hvilket medførte fysisk svækkelse med alvorligt gangbesvær til følge. Trods genoptræning og egen energisk indsats tog svækkelsen til, således at Frede i de senere år var henvist til at benytte kørestol.

Aktive Modstandsfolk og Håndslag

Siden 1969 havde Frede været engageret i det sociale arbejde for helbreds-svækkede modstandsfolk og i opretholdelsen af modstandsbevægelsens ægte historie og idealer.

Han var i mange år formand for Aktive Modstandsfolk, der var den ledende forening af modstandsfolk og deres enker. Han udførte et stort og slidsomt arbejde for at rejse eller genrejse erstatningssager i relation til Lov om Erstatning til Besættelsetidens Ofre.

Frede tog i 1984 initiativet til at udgive tidsskriftet Håndslag. Titlen refererede til de organiserede modstandsfolk og deres indsats både tidligere og nu. Tidsskriftet har dels forsvaret modstandsfolkernes politiske og sociale interesser og dels afdækket mange af de dunkle foreteelser såvel under som efter krigen.

Frede var i mange år tovholder for modstandsfolkernes og andres markering af befrielsesdagen den 4. maj og for mod-

standsfolkernes deltagelse i f.eks. Krydstaltnatten. Det blev en tradition, som Aktive Modstandsfolk tog initiativ til i samarbejde med den antifascistiske forening Demos.

DKP/ML og Arbejderpartiet Kommunisterne

I tusmørket i det politiske leverpostej-Danmark lyste gruppen af Marxister-Leninister op, og de støttede altid modstandsfolkene.

Derfor meldte Frede sig under de røde faner i denne gruppe, der efter en senere fraktionskamp imod bevidste eller ubevidste revisionister og splittelsesfolk blev til Arbejderpartiet Kommunisterne.

EN KOMMUNIST SIGER FARVEL

Af Kristian Dalgaard

*Sikke et liv
sikke et mod
sikke en inspiration
du er Frede
92 år fik du
92 år gav du
Heldige rad
Modstandsmand
Tysk tugthus
Typograf
Journalist
Altid antifascist
Altid kommunist*

*Sikke en inspiration
Nazisterne tog dine
kammeraters liv.
De døde forbliver unge!
En inspiration for os
for dig
Dit liv blev ikke taget
du var for ung – for heldig
til nazisternes kugler
17 år
Så du fortsatte
med at være
en inspiration
i alle aldre*

Maleri af Jørgen Buch

*Sikke en inspiration
Klar i hovedet
til det sidste
Acceperende
den død du snød
under krigen
Den død du snød
i 74
da du kæmpede
dig tilbage
efter en blodprop*

*Sikke en inspiration
du er Frede
sikke et liv
sikke en eksspiration*

Sæt kryds i kalenderen
Rødt og revolutionært sommertræf ved Vadehavet

Uge 31, fra torsdag den 30. juli – søndag den 2. august 2015

Invitation til fire spændende dage med politik og kammeratskab. Det bliver intense dage med diskussion og aktivitet, men også med tid til afslapning i det spændene naturområde ved Vadehavet (tæt ved Ribe) og mulighed for at træffe nye og gamle venner og kammerater. Sommertræffet er åbent for alle progressive for alle aldre.

Program:

★ *Fra Ribus til Ryanair* ★
Ungdom mod nyliberalisme
 ★ *Opgør med ghetopolitik og fremmedhad* ★ *Ud af EU*
 ★ *Folketingsvalg2015* ★
Kampen om Kobane ★
og meget mere.

Tilmelding og kontakt for mere information

Telefon 91 86 28 82
 hverdage 14-18
 Oktober Bogbutik,
 Vesterfælledvej 1B, 1750
 København V
info@oktobernet.dk

Arrangører: Foreningen
 Oktober, APK, DKU m.fl.

Økonomisk Indsamling 15. maj – 1. juli

STØT APKs 1. maj, STØT Oktobers Bogbutikker og den kommunistiske presse og medier.

Politisk var det meget flotte 1. maj markeringer, vi fik holdt i år i København og Odense. Trods regn og køligt vejr. Mange politiske boder, talere og deltagere. Flot musikprogram. Næste år bli-

ver endnu bedre, der er meget at bygge på. Det koster mange penge, ligesom bogbutikkerne, blad og Internet. Vi skal have fyldt kassen op inden kommende udgivelser og næste års 1. maj.

Socialismens, anti-imperialismens, den sociale kamps talerør får KUN bidrag fra vores politiske venner og støtter.

EN RØD POLITIK MED VILJEN TIL EN ANDEN FREMTID - DET ER VÆRD AT STØTTE!

Bidrag med hvad du kan. Både engangsbetrag og – meget gerne – et fast månedligt støttebeløb.

Tak for alle Jeres bidrag i løbet af året.

Indbetal på Oktobers konto:

Bankkonto
 1551 - 166 34 271
 eller
 Giro 1-663-4271

Soc.dem

**- regerings- og ministeransvarligt parti i årtier -
 har villigt underkastet sig og kvotevis
 tilpasset sig kapitalens forordninger -
 og er medansvarlig for at lokke danskerne ind
 i det kapitalistiske selskab uden fædreland - EF -
 ... dette antisocialistiske parti har fundet sit sande
 ståsted og må trække småborgerskabet og dets
 blafrende politiske sindelag for sig - både som
 medlemmer og ved stemmeafgivning.
 Retningen er klar: Følg linjen og målet er i sigte -
 forræderiet er fuldført i folkefællesskabets parti
 på dets klare vej - højre om Højre**

N.B.

Ved indbetaling af 150 kr.
 tilsendes et ark med støttemærker

Ulige løn for lige arbejde

Endelig har vi en aktør mere fra lobbyerne i Danmark, der vil bidrage til at løse staten og kommunernes problemer med stor arbejdsløshed blandt udvalgte grupper. Det er sket før.

Tydeligt huskes, at formanden for socialrådgiverne Bettina Post ringede hjem fra en ferie og foreslog, at de unge arbejdsløse skulle have halv kontanthjælp. Mette Frederiksen, beskæftigelsesminister og socialdemokrat, jublede og forslaget blev til lov.

Andreas Kamm, direktør i Dansk Flygtningehjælp, stiller sig til rådighed med et fantastisk godt forslag til at løse arbejdsløshedsproblemerne blandt flygtninge og indvandrere fra ikke-vestlige lande. De skal simpelthen have ulige løn for lige arbejde. Genialt. Godt tænkt af en direktør for en NGO, der arbejder med humanitære principper og menneskerettigheder som basis.

Han konstaterer, at disse grupper er udsat for særlig mange snubletråde, der forhindrer dem i at få arbejde. Løsningen er lavere løn i op til halvdelen år end deres etnisk danske kolleger, så de nemmere kan få fodfæste på arbejdsmarkedet. Ren positiv særbehandling

– nærmest næstekærligt. Ulige løn for lige arbejde er desuden en god dansk tradition, så det er også fin integration det her.

Det er ikke nyttejob og integrationsloven Andreas taler om. Det er nok – trods alt – for langt ude for flygtningenes gode ven at tænke på en syrisk læge på nyttejob i 3 måneder som flaskesamler langs motorvejene. Men fint nok, at han eller hun arbejder i halvdelen år til en lavere løn end de andre læger på hospitalet.

Under fællestitlen "Sejrrigt Oprør" udgiver Tidsskriftet Håndslag 119 udvalgte artikler i bogform på Oktober Forlag.

Den udkommer den 29. august.

Se haandslag.wordpress.com, for mere information.

Beskæftigelsesminister og socialdemokrat Henrik Dam Kristensen jubler helt sikkert nu, ligesom kollega Mette gjorde i sin tid.

Løvrigt, fantastisk menneskesyn og fin kreativitet hos en direktør for en global humanitær organisation: fra at være forfulgt i sit hjemland kan man blive undermenneske i sit asylland, hurra.

Dette kul ravende sorte indslag i den aktuelle valgkamp viser tydeligt, hvad der sker, når overmenneskenes og direktørernes masker falder og ballet er ved at være forbi.

Indslusningsløn – indslusning – minder lidt om Anschluss.

Af Beate Wiberg

NEJ TAK TIL NYE KAMPFLY!

Aktive fra Tid til Fred i København gik rundt med et slangebannefremstød mod køb af nye kampfly den 9. juni. Og bl.a. udenrigsministeren Martin Lidegaard møder slangen. nejtaktilnyekampfly.wordpress.com (Foto: Dirtydan.dk)

OKTOBER BOGBUTIK

København
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
tlf: 91 86 28 82

Åbningstid:
alle hverdage 14-18

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Man-, ons- og fredag
12 - 17.00

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

Åbningstid:
fredag 14 - 17.00

Tilbageslag for Erdogan – vigtig valgsejr for venstrekræfterne i Tyrkiet

Venstrealternativet HDP, der støttes af EMEP, har brudt spærregrænsen ved valget i Tyrkiet. Dermed har Recep Tayyip Erdogans planer om at indføre et endnu mere autoritært præsidentstyre fået et skud for boven.

Samarbejdet mellem det kurdiske Folkets Demokratiske Parti (HDP) og Tyrkiets Arbejderparti (EMEP) har gjort det muligt at bryde den høje tyrkiske spærregrænse på ti procent.

Partilederne Selahattin Demirtaş og Figen Yüksekdağ fra HDP og EMEP-lederen Selma Gürkan blev i februar enige om et valgsamarbejde på baggrund af den kritiske og urolige politiske og sociale situation i Tyrkiet.

Landets NATO-regering spiller et beskidt dobbeltspil i forhold til krigene i nabolandene Syrien og Irak og fører en ofte brutal linje i forhold til arbejderklassen og de sociale bevægelser.

For nylig var fem tusind metalarbejdere på Renault-fabrikkerne i Bursa i strejke. Erdoğan og AKP blev i sin tid betragtet som et alternativ til de kema-

listiske generaler i Tyrkiet, men har i stigende grad tyet til fascistisk voldanvendelse, arrestationer og censur, som ikke står tilbage for forgængerne fra partier som CHP (socialdemokratisk) og MHP (åbent fascistisk).

Præsidenten har ved flere lejligheder vakt international opsigt ved at forsøge at lukke sociale medier som Twitter.

HDP dominerer fuldstændigt i de kurdiske provinser i den østlige del af landet. HDP ser med støtten fra EMEP – som afstod fra at opstille egne lister

– ud til at have fået over 12 procent af stemmerne og vil få mere end 50 pladser i nationalforsamlingen. Dette umuliggør planerne fra præsidentens parti AKP om at sikre tilstrækkeligt flertal til at ændre grundloven i endnu mere autoritær og antidemokratisk retning.

Valgresultatet er en stor og vigtig sejr for hele den demokratiske, progressive og revolutionære bevægelse i Tyrkiet.

Netmagasinet Revolusjon (no)

Kommunistisk Politik Indhold nr. 6 - 2015

TEMA: APK's 6. KONGRES

Valg i blåt og 'rødt' ... s. 2

CIPOML: Regional europæisk
konference s. 3

FV2015 fulgt af KPnet
Analyser og kommentarer s. 4

Blank valgkamp s. 11

EU: Nye diktaturstatsskridt
s. 12

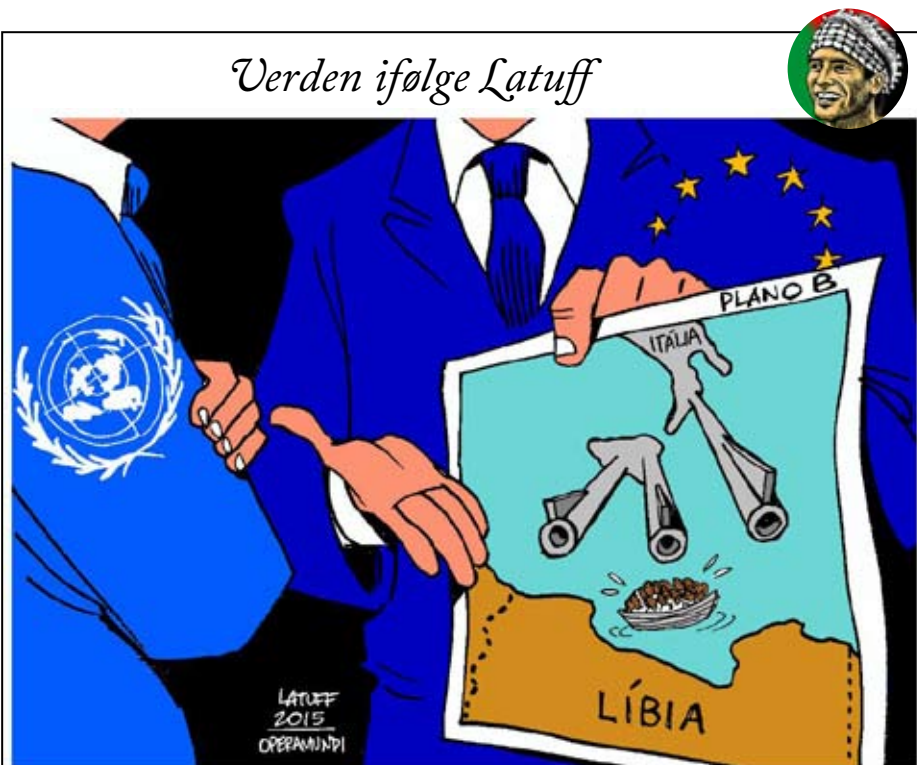
APK's 3. kongres: Udtalelser
s. 13

Beretning til kongressen s. 18
100 året for kvindernes valgret
s. 22

Frede Klitgård:
Modstandsmand - Kommunist
– Redaktør s. 23

Ulige løn for lige arbejde s. 27

Verden ifølge Latuff

EU planlægger militær aktion mod Libyen for at stoppe bådflygtninge